

Chapter 1

ตำนานที่ไม่ตาย

ไม่ใช่ช่วงบ่ายของทุกวันหรอก

ไม่ได้โชคดีแบบนี้ทุกวันหรอกนะ

ไม่ใช่ทุกวันที่จะได้เห็นภาพวาดที่ธรรมชาติรังสรรค์ขึ้นมาอย่างสวยงาม มันเป็นภาพวาดที่ต้องเงยหน้าขึ้นมองด้านบน จึงจะเห็นภาพวาดผืนกว้างใหญ่ที่ไม่รู้ว่าปลายพู่กันจะไปจดลงตรงไหน และน่าจะเป็นภาพวาดที่ต้องใช้สีเปลืองมาก ๆ

แต่ถ้าเทียบกับความสวยงามตรงหน้า มันก็ไม่ได้น่าเสียดายอะไร และดูจะคุ้มค่ากับการลงทุน เพราะต่อให้ต้องใช้สีถึงใหญ่เท่าโลกทั้งใบ แต่ถ้าว่า ‘ห้องฟ้า’ ในวันนี้จะสวยงามไร้ที่ติขนาดนี้ ธรรมชาติก็เลือกลงทุนถูกแล้ว

เลือกลงทุนถูกที่ให้ ‘ห้องฟ้า’ เป็นสิ่งที่สวยงามที่สุด เพราะมันคงเป็นผลงานของธรรมชาติเพียงชิ้นเดียวที่เข้าถึงผู้คนจำนวนมากได้ และแน่นอนว่าภาพเหล่านั้นส่งผลต่อความรู้สึกของทุกคน

อย่างมาก เมื่อได้เห็นภาพท้องฟ้าถูกแต่งแต้มสีสันหลากหลายในช่วงเวลาต่าง ๆ

‘ขนมเทียน’ เกยหน้ามอท้องฟ้า วันนี้ท้องฟ้าเหมือนภาพวาดสีน้ำที่จิตรกรเลือกผสมสีชาวลงในสีน้ำเงินเยอะกว่าปกติ ท้องฟ้าจึงมีสีสว่าง สดใส และดูสบายตา

มันเป็นสีฟ้าอ่อน ๆ ที่มีสีขาวเจืออยู่ทุกพื้นที่ว่าง นั่นไม่ใช่ก้อนเมฆหรอกนะ แต่เป็นสีสันที่ปรากฏอยู่บนผืนฟ้า ส่วนก้อนเมฆก็เกาะกลุ่มลอยล่องไปตามแรงลม เคลื่อนตัวไปเรื่อย ๆ อย่างเป็นอิสระและน่าอิจฉาเป็นที่สุด เพราะใคร ๆ ก็อยากเป็นอิสระเช่นนั้น

ตอนแรกเจ้าของดวงตาทรงเรียวกี้เอาแต่จ้องมองภาพตรงหน้า ไม่ยอมวางตาเลยสักนาทีเดียว จนเงาสะท้อนในแวตามีแต่กลุ่มก้อนเมฆที่เคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ แต่ภายหลังในนาที่ถัดมา ขนมเทียนก็ต้องกะพริบตาถี่เพราะสายลมหอบหนึ่งที่พัดผ่านมา

คราวนี้ขนมเทียนไม่ได้กลับไปจดจ่อสายตาอยู่ที่ภาพท้องฟ้าอีกแล้ว แต่กลับมองต้นไม้ใหญ่ที่คอยให้ร่มเงาตัวเองแทน คนที่นั่งอยู่บนม้านั่งที่มีสภาพไม่ได้เก่ามาก แต่ก็ไม่ได้ใหม่เอี่ยมอ่อง มองกิ่งก้านที่แตกแยกออกไปหลายสาย ทว่าทุกกิ่งก้านก็แน่นขนัดไปด้วยใบไม้สีเขียวอ่อนและสีเขียวเข้ม

สายลมที่พัดผ่านมาก็อีกหอบทำให้ใบไม้ทั้งสองเฉดสีปลิวพลิวไหว และเกิดเสียงเสียดสีแผ่วเบาที่ทำให้รู้สึกว่่าที่บริเวณนี้รุ่มร่าไปด้วยธรรมชาติ

อากาศปลอดโปร่งและร่มเย็นเช่นนี้ทำให้มุมปากทั้งสองข้างของเด็กหนุ่มวัยสิบเก้าปียกขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทรงเรียวกี้จะออกจากต้นไม้ใหญ่ แล้วทอดสายตาตามองไปยัง ‘ทะเลสาบ’ (ปลอม ๆ) ของ

หมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ

ขนมเทียนหึ่งเป็นอย่างยิ่งว่า...จะเสพสุขอย่างสงบได้ตลอด
บ่ายวันนี้ หากแต่ทุกความปรารถนาก็เป็นอันต้องจบลงตอนที่ไม่มีใคร
บางคนมาหย่อนก้นนั่งลงที่มานั่งตัวถัดจากเขาไป

และพอหันหน้าไปมองใครบางคนที่นั่งไม่ห่างจากเขามากนัก
ขนมเทียนก็ถึงกับลอบถอนหายใจแล้วคิดว่า ‘หมดกัน...บรรยากาศ
ดี ๆ ในตอนบ่าย’

หากมีใครสักคนถามเขาว่า ‘ใครคือตัวพรากความสงบสุข’
ขนมเทียนจะไม่คิดลึงเลเลยสักนิด และเขาจะยกนิ้วชี้หน้าเด็กผู้ชาย
อายุเก้าขวบที่มีนามว่า ‘ปิโป้’

เด็กคนนี้อายุห่างจากเขาดังสิบปี

แต่กลับทำตัวเป็นเพื่อนสนิทซี้ปึกของเขา

เจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารักแค้นหัวเราะ ‘เหะ ๆ’ ตอนที่เห็น
ปิโป้จ้องมองเขา พร้อมหัวเราะอย่างชอบใจที่หาตัวเขาเจอแล้ว
แทนที่พื้นหน้าที่มีใครครบทุกซีกจะทำให้เจ้าตัวดูเป็นเด็กน้อยที่น่า
เอ็นดู แต่มันกลับไม่ช่วยให้ปิโป้ดูน่าทะนุถนอมขึ้นมาเลย

และในความเป็นจริง ก็ต้องยอมรับตามตรงว่า...ในโลกใบนี้
จะจัดเด็กออกเป็นสองประเภท หนึ่งคือ ‘เด็กดี’ ที่ทำตัวน่ารักน่า
เลี๊ยง และสองคือ...

“มานั่งดมซี้หมาอยู่เหวอพี่?”

อือ...

ปิโป้ถูกจัดอยู่ในประเภท ‘เด็กห่า!’

เด็กที่เรามักจะบอกว่า ‘อย่าทำ!’ แต่มันจะหันกลับมาส่งยิ้ม
ให้แล้วทำเหมือนกับคำว่า ‘อย่าทำ’ ของเราเป็นขี้มูกที่มันสั่งออกมา

ตอนเป็นหวัด

อ้อ...

ปีโป้เป็นเด็กแบบนั้นแหละ

แล้วขนมเทียนก็เป็นผู้ใหญ่ประเภทที่...

“พี่มั่นใจว่าชี้อั๊วโป้คงหอมกว่าชี้อองนายแน่ๆ”

ยอม...

เพราะไม่อยากทะเลาะและไม่คิดถือสา

เดียวครอบครัว วันเวลา สังคม และประสบการณ์ก็สั่งสอน

มันเอง

ตอนที่มันอยู่กับเรา...ก็ขอให้มันได้เป็น ‘เด็กห่าที่มีความสุข’

เถอะ

เมื่อปีโป้ได้ยินประโยคคำพูดนั้น เจ้าตัวก็ระเบิดหัวเราะเสียงดัง ยิ้มกว้างจนเห็นฟันหลอๆ ขนมเทียนคลี่ยิ้มเล็กน้อยตอนมองเพื่อนซี้ต่างวัย แล้วคิดว่า ‘เวลาอั๊วโป้หัวเราะแบบนี้...มันก็ดูไร้เดียงสาเหมือนเด็กคนอื่นดีหรอก’

ปีโป้ยกนิ้วโป้งขึ้นขณะมองคนอายุมากกว่าตั้งเยอะ แล้วพูดขึ้น “เจ๋งๆ ตลกดี ผมชอบนะ”

“อ้อ แล้วถามพี่บ้างไหม...ว่าพี่ชอบหรือเปล่า?”

“โอ้ ไม่ต้องถามก็รู้ พี่เทียนชอบโป้แหละ ไม่อย่างนั้นพี่เทียนจะชอบเล่นกับผมบ่อยๆ เหรอ?”

ไม่ๆ กูไม่เคยอยากเล่นกับมึงเลยโป้

มีแต่มึงมาเสนอตัวเนี่ยแหละ

และถ้าวันไหนที่เขาอยู่ในบ้าน หกตัวอยู่แต่ในห้องนอนทั้งวัน ปีโป้ก็จะไปเล่นกับ ‘โป้’ น้องชายสุดที่รักของเขาแทน ซึ่งโป้เป็น

สุนัขพันธุ์ไซบีเรียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโลกโซเชี่ยล

น้องชายต่างสายพันธุ์...อ้อ ไซ้ ถูกแล้ว น้องชายต่างสายพันธุ์
อย่างโบมีชื่อเสียงเพราะ ‘คุณวิไล’ ผู้เป็นแม่บังเกิดเกล้าของเขาสร้าง
‘เพจเฟซบุ๊ก’ ให้โบ โดยเพจมีชื่อว่า ‘ไหน...ใครรักโบขอให้ยกมือขึ้น’
แล้วก็มีคนจำนวนไม่น้อยยอมยกมือขึ้นสูง ๆ เพื่อบอกว่า...

‘รักโบ’

แต่โบไม่ได้ดังเพราะไซ้ช่วยหรอก แต่มันดังเพราะความ
น่ารักและความฉลาดของมันล้วน ๆ เลย โบสามารถพูดบางประโยค
ได้ และสามารถยิ้มกว้าง ๆ จนเห็นฟันครบทุกซี่ได้

อ้อ ถูกแล้ว...

มันพูดได้จริง ๆ

พูดคำว่า ‘มัมมา’ นะ

เขาเคยดูคลิปหมาที่อยู่เมืองนอกพูดได้ ด้วยการพยายาม
เลียนเสียงและประโยคคำพูดของมนุษย์ หากเปิดใจสักหน่อยว่า
สิ่งที่น้องหมากำลังทำไม่ใช่เสียงหอนแกมเห่า พวกเราชาวทาสหมา
ก็คงจะฟังออกมาว่าเสียงที่พวกเขาพยายามเปล่งออกมาก็คือคำว่า
‘รัก’ และ ‘อยากเอาใจ’ นั่นแหละ

ถึงโบจะพูดคำว่า ‘มัมมา’ ได้ไม่ค่อยชัดนัก แต่อย่างน้อย ๆ
มันก็ออกเสียงในแบบของหมา ๆ ได้ใกล้เคียงคำนั้นแหละ และนั่น
คงเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนตกหลุมรักโบ จากคลิป ‘บอกรักแม่’ ที่คุณ
วิไลอัปโหลดลงเพจเฟซบุ๊ก และทุกคนก็คงตกหลุมรักโบซ้ำสองตอนที่
โบยิ้ม

อ้อ โบยิ้มได้

เวลาแม่บอกให้ยิ้ม

หมาป่าตัวสีเทา ก็จะฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวสะอาดครบทุกซี่เลย

และไปก็ทำให้ ‘เด็กห่า’ กลายเป็น ‘เด็กดี’ ได้ช่วงเวลาหนึ่ง “ใช่ไหม?”

ปีโป้ที่อายุแก่ชวบแล้ว แต่ตัวยังผอมกะหร่องเพราะแม่บังคับให้กินข้าวเท่าไรก็ไม่ยอมกิน จ้องมองเขาไม่วางตา พร้อมย้าถามซ้ำอีกครั้ง

“พี่เทียนชอบเล่นกับผมใช่ไหม?”

ถึงมันจะเป็นเด็กห่า แต่ก็ทำร้ายจิตใจไม่ลงจริง ๆ ขนมเทียนเลยต้องฝืนใจพยักหน้า แล้วเอ่ย “อือ...ไหนบอกว่ารู้อยู่แล้วไงไม่เห็นต้องถามซ้ำเลย”

“ก็แกลังถามไปอย่างนั้นแหละ” ปีโป้พูดลอยหน้าลอยตา พร้อมเผยรอยยิ้มกว่นลูกตา มันพยายามจะยกยิ้มมุมปากข้างเดียวแบบคนเท่ ๆ แต่เพราะมันอายุแค่นี้ มันเลยดูกวนบาทามากกว่า

ขนมเทียนส่ายหน้าพลางหัวเราะ “หึ ๆ” ออกมา เขาเตรียมจะลุกจากม้านั่งตัวโปรด เพราะหาความสงบสุขไม่ได้อีกต่อไป แต่มือเรียวเล็กของเพื่อนซี้อย่างวัยที่เอื้อมมาจับรั้งแขนไว้ทำให้ต้องหันไปมอง ขนมเทียนมุ่นหัวคิ้วขณะมองปีโป้ ก่อนเอ่ยถาม...

“อะไร? จะกลับบ้าน~”

“เดี๋ยวสิพี่เทียน...”

“กระซิบ...มีงกระซิบทำไม?” บางครั้งนะ...บางครั้งเราก็พูดไม่เพราะกันบ้าง แต่ไปไม่ถึงสาหรอก เพราะมันบอกว่า ‘ผมเข้าใจ...มันเป็นเรื่องปกติของเด็กผู้ชาย’ แล้วเขาก็บอกมันไปว่า ‘คำไหนหยาบก็ปล่อยผ่านไป ไม่ต้องเก็บไปใช้ บางทีพี่ก็เผลอพูดไปบ้าง’

ก็เป็นอันว่าเราเข้าใจตรงกันแล้ว

“เรื่องนี้...พูดไม่ได้เลย ต้องพูดเบา ๆ เท่านั้น”

“เรื่องอะไรอีกอะ? เรื่องเยอะตลอดเลยนายอะ”

“ทำเป็นเล่นไปนะพี่เทียน...” ปิโป้จับกระชับแขนคนอายุมากกว่าแรงขึ้น เพื่อเตือนให้รู้ว่าเรื่องที่กำลังจะพูดไม่ใช่เรื่องที่จะลบหลู่ได้

“อะไรละ! กิริยา ๆ พูดมาสิ...ใกล้เวลาต้องพาไปปิ้งแล้วเนี่ย”

“โอเค ผมจะไม่กวนเวลาพี่เทียนมากแล้ว ผมจะเล่าเลยนะ”

“รออยู่...อย่าลืลามาก ไ้เด็กตูด”

ปิโป้ปล่อยแขนของขนมเทียนให้เป็นอิสระ ก่อนจะยกมือข้างนั้นขึ้นป้องปาก แล้วพูดด้วยเสียงแผ่ว...

“เมื่อวานผมไปบ้านหลังนั้นมา บ้านร้างที่มีผีสิง...”

พอปิโป้เปิดประเด็นเรื่องนี้ขึ้นมา ขนมเทียนก็ถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วพูดอย่างเหนื่อยหน่ายใจ “ไอ้ไป~ บอกก็ครั้งแล้วที่บ้านหลังนั้นไม่มีอะ...”

“ฮู~” ปิโป้ยกนิ้วชี้ขึ้นจิ้มริมฝีปาก แสดงสีหน้าจริงจัง แล้วจ้องเขม็งใส่คนอายุมากกว่า “...อย่าเสียงดังสิพี่เทียน”

“...”

“เรื่องนี้ควรเก็บไว้เป็นความลับแค่เราสามคนนะ”

“ใคร? ใครอีกคน”

“นิชา”

“อ้าว ไหนว่าไปกันไปแล้วไง แล้วทำไมไปด้วยกันได้ กลับมาด้วยกันแล้วหรือ?”

“อ้อ นิชาซื้อขนมมาง้อผม ผมก็เลยให้มั๊ย”

อ้อ...

ดีเนอะ

แก๊งกูมีแต่เด็กอายุไม่เกินสิบขวบทั้งนั้นเลย

นิชาก็คือเด็กผู้หญิงที่อยู่ซอยถัดไป อายุเท่าป๊อไป

จัดอยู่ในประเภท ‘เด็กดี’

“แล้วไงต่อ?”

“เมื่อวานพี่ไม่อยู่ ผมเลยต้องไปปั่นจักรยานเล่นกับนิชาสองคน แล้วตอนประมาณทุ่มเศษๆ...”

“ทุ่มเศษๆ ด้วยนะ รู้จักใช้คำดี” ขนมเทียนพูดปนหัวเราะ

“พี่เทียน ทำเป็นเล่นอีกแล้ว”

“โอเคๆ เล่าต่อ... พี่ก็อยากรู้เหมือนกันว่าเจออะไรที่บ้านหลังนั้น”

“เจอดีเข้าไป!”

ขนมเทียนพยักหน้าเบาๆ ก่อนเอ่ย “ยังไง?”

“ตอนที่ผมกับนิชาไปจอดรถที่หน้าบ้านหลังนั้น มันมีลมพัดผ่าน มีเสียงดังหวีดๆ ผ่านหูด้วยนะ...” ป๊อไปพูดเสียงแผ่วเหมือนเดิม พร้อมยกมือทำท่าประกอบเป็นสายลมพัดผ่านไป ก่อนเล่าต่อ “...บ้านร้างหลังนั้นมีดตืดตือเลยนะพี่เทียน”

“...”

“ผมนี่ขนลุกไปหมดเลย”

“ปวดขี้หรือเปล่า~”

“พี่เทียน! มันใช้เรื่องเล่นๆ ที่ไหนล่ะ”

ขนมเทียนพยายามกลั้นหัวเราะ ก่อนเอ่ย “โอเคๆ ขอโทษเล่าต่อเถอะ”

ปิ๊ไปแม่ริมผีปากขณะจ้องมองคนอายุมากกว่า “ผมกับนิชา เจอผี...”

“ผี” คนฟังย่ำถามด้วยเสียงเรียบนิ่ง พร้อมเลิกคิ้วสูงอย่างสงสัย

“ใช่ ผี”

“...”

“ผีหล่อ”

“ผีหล่อ?”

“อ้อ พี่เขาเป็นผีที่หล่อมาก”

“ไปกันใหญ่แล้วไอ้ไป...”

สมองกุด้วยเนี่ย...

ไปกันใหญ่แล้ว

ขนมเทียนส่ายหน้าเบาๆ เพราะไม่รู้จะอธิบายความจริงให้เด็กคนนี้ฟังอย่างไรดี เขาพร่ำพูดจนปากเปื่อยปากแฉะว่าบ้านหลังนั้น ‘ไม่มีผี’ แต่ดูเหมือนปิ๊ไปกับเด็กคนอื่นๆ จะไม่เชื่อความจริงจากปากเขา และเลือกเชื่อจินตนาการของตัวเองมากกว่า ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องแปลกและไม่ใช่ว่าเรื่องผิด เพราะจินตนาการกับเด็กเป็นของคู่กัน เมื่อพวกเขาโตพอที่จะแยกแยะระหว่างความจริงกับจินตนาการที่ปรุงแต่งได้เอง

แต่ขนมเทียนคิดว่า ‘อย่างน้อยๆ ก็ต้องรู้ความจริงไว้สักนิด เพราะถ้าไปรวมตัวล่ำทำผีบ่อยๆ เจ้าของบ้านคนใหม่อาจจะไม่พอใจเอาได้’ สาเหตุที่เขาพูดหยอกและไม่แสดงอาการตกใจกับเรื่องเล่าของปิ๊ไป ก็เพราะขนมเทียนรู้ความจริงทุกอย่าง

ความจริงก็คือ...

เดิมที ‘บ้านหลังสุดท้าย’ ในซอยบ้านเขากับป๊อไปเคยมีคุณยายสูงวัยคนหนึ่งอาศัยอยู่ เธออาศัยอยู่กับคนรับใช้หนึ่งคน และมักจะมีลูกหลานกับญาติแวะเวียนมาเยี่ยมอยู่บ่อยๆ คุณยายเจ้าของบ้านเป็นคนใจดี มีน้ำใจ และสุภาพกับทุกคน ท่านจึงเป็นที่รักของเพื่อนบ้าน

แต่ท่านก็มาเสียไปด้วยโรคชรา ซึ่งเสียไปได้สองปีแล้ว บ้านของคุณยายจึงถูกปล่อยทิ้งร้าง ไม่มีใครมาอยู่อาศัย และไม่ได้ถูกขายทิ้ง บ้านหลังนี้เลยกลายเป็น ‘ตำนานบ้านร้างผีสิง’ ของเด็ก ๆ ในหมู่บ้านนี้

จนกระทั่งเมื่อต้นปี แม่ของเขابอกว่าบ้านหลังนั้นมีคนมาอยู่ใหม่ ซึ่งเป็น ‘หลานชาย’ เพียงคนเดียวของคุณยาย แต่ไม่มีใครเคยเห็นหลานชายคุณยายชัดๆ สักครั้ง เพื่อนบ้านทุกคนจะเห็นแค่ ‘มอเตอร์ไซด์สีเหลือง’ กับ ‘เสียงมอเตอร์ไซด์’ เท่านั้น และเจ้าของบ้านคนใหม่ก็ไม่ได้ซ่อมแซมหรือดูแลบ้านหลังนั้นให้ดีขึ้น ทุกอย่างยังคงเดิม บ้านหลังนั้นยังเหมือน ‘บ้านร้าง’ ไม่มีผิด จึงไม่แปลกที่เด็ก ๆ จะยังเข้าใจแบบนี้

“ผมได้คุยกับผีตนนั่นด้วยนะ”

“ตนนั่นก็มาว่ะ...”

“จริง ๆ นะพี่เหียน ถ้าพี่ไม่เชื่อก็ลองไปถามนิชาได้เลย นิชาก็เห็นกับตา”

“...”

“นิชายังบอกอยู่เลยว่าเขาหล่อจนเหมือนแวมไพร์”

“เอาอะไรมาแวมไพร์ นี่ประเทศไทย ถ้าเป็นแวมไพร์ ป่านนี้ไม่ตายห่าแล้วหรอ? แดดประเทศไทยขนาดนี้อะ”

“ผมก็พูดกับนิชาว่าไม่ใช่แวมไพร์หรอก พี่ไทยนี่แหละ”

“เฮ้อ...”

“ฟังผมให้จบก่อน”

“...”

“ผีหล่อกเขาถามผมว่า...คนนั้นชื่ออะไร?”

“...”

“คนที่ชอบปั่นจักรยานมาเล่นท้ายซอยกับผมบ่อยๆ”

“...”

“แล้วคนที่ชอบปั่นจักรยานไปเล่นท้ายซอยกับผมก็มีแค่พี่กับ
นิชาไง”

“...”

“ผมมั่นใจว่าเขาถามถึงพี่แหละ”

“แล้วตอบไปว่าไง?”

“ผมตอบไปว่า...” ปีโป้จ้องมองคนอายุมากกว่า ก่อนจะกลืน
น้ำลายลงคอจนดังเอือก แล้วเอ่ยต่อ **“พี่ชื่อโบ้”**

“ฮะ?!”

“...”

“แล้วทำไมบอกเขาไปแบบนั้น?”

“ผมกลัวว่าถ้าผีตนนั้นรู้ชื่อพี่แล้ว เขาจะออกตามหาพี่...”

“...”

“ผมก็เลยเลือกที่จะปกป้องพี่ก่อน”

“แล้วโบ้ล่ะ ไม่ห่วงมันบ้างเหรอ?”

“ห่วงสิ แต่ผมคิดว่าถ้าผีตนนั้นหาโบ้เจอจริง ๆ...” ปีโป้พูดด้วย
แววตามุ่งมั่น ก่อนเอ่ยต่อ “...โบ้จะรับมือได้แน่ๆ”

“ไอ้ไป นี่มันมั่นใจในตัวโบ้มากกว่าตัวกูหรือ?”

“...”

กุดจะเชื่อเขาเลย...

ขนมเทียนถอนหายใจ ก่อ่นเอ่ย “แล้วคุ้ยอะไรกันอีก?”

“ก็แค่นั้น...”

“...”

“แล้วไม่รู้หรือว่าเขาซื้ออะไร?”

ปิโป้ส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่...ผมไม่กล้าถาม”

“...”

“พอธิดากำลังจะรวบรวมความกล้าถามออกไป เขาก็เดินเข้าไปในบ้านแล้ว”

“...”

“ตอนผิदनนั้นเดินเข้าไปในบ้านนะ มันมีควันลอยฟุ้งติดตามตัวเขาไปด้วย”

“ยิ่งฟุ้งก็ยิ่ง...”

“แต่กลิ่นมันเหม็นๆ เหมือนบุหรืนะ ไอ้ควันฟุ้งๆ นั้นอะ”

นั่นแหละไป

กุดว่าเขาสูบบุหรืมากกว่า

มึงเลิกยึดเยียดความเป็นผีให้เขาสักที

“ทางที่ดี...อย่าไปบ้านหลังนั้นอีก อย่าไปทำท่าทายเป็นหรือคิกคะนองอยากล่าผีกัน”

“...”

“เพราะคงไม่มีใครอยากโดนรบกวนบ่อยๆ หรอก”

“ผมก็คิดแบบนั้น”

“หยุด...หยุดกันให้หมด”

“...”

“แล้วเดี๋ยวพี่จะไปเคลียร์กับเขาเอง”

“พี่จะไปเคลียร์กับผีตนนั้นเองเลยหรือ? พี่เทียนจะเจ๊งไปถึงไหนอะ”

“ไม่ไป...จริง ๆ ก็อยากไปขอโทษที่พวกนายชอบไปรบกวนเขาบ่อย ๆ นั่นแหละ”

อ้อ อยากไปขอโทษเจ้าของบ้านคนใหม่ ขอโทษที่เด็ก ๆ ชอบไปรบกวนกัน การที่คนคนนั้น (ไม่ใช่ผีตนนั้น) เอ่ยถามชื่อของเขานมเทียนไม่ได้มองว่าอีกฝ่ายเกิดรู้สึกสนใจหรืออยากทำความรู้จักกับเขาหรอก แต่คนคนนั้นอาจจะจำชื่อเพื่อเรียกไป ‘ดำ’ ก็ได้ เพราะเขาดูจะอายุมากที่สุดในแก๊ง

ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้อยากอยู่แกล้งเดียวกับเด็กพวกนี้เลยสักนิด แต่เป็นเพราะสงสารเด็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีเพื่อนเล่นกันเยอะสักเท่าไร บวกกับเป็นห่วงกลัวจะเกิดอันตรายระหว่างปั่นจักรยานเล่นกัน เขาเลยต้องเสียสละเวลาส่วนตัวไปคอยคุมเด็ก ๆ

“พี่เทียนเสียใจไหมที่เขาไม่ได้รู้ชื่อจริงของพี่?”

“ไม่...ไม่เสียใจหรอก”

“ผมทำแบบนั้นเพราะเป็นห่วงพี่เทียนนะ”

“ชอบใจที่ปกป้องพี่นะ” นมเทียนพูดพลางยื่นมือข้างหนึ่งไปตบไหล่เด็กน้อยเบา ๆ

“สู้ ๆ นะพี่เทียน...หรือพี่เทียนอยากให้ผมไปเป็นเพื่อนด้วย”

“...”

“ผมไปหาผีหล่อเป็นเพื่อนพี่ได้นะ”

“พอเถอะ...ก่อนที่พี่จะเดือดร้อนไปมากกว่านี้”

“โอเค”

ขนมเทียนชักมือกลับมาไว้ข้างกาย ก่อนจะหันกลับไปมองทะเลสาบของหมู่บ้านที่ดูไม่ต่างจากบ่อน้ำใหญ่ๆ สักเท่าไร เขาหลบถอนหายใจขณะมองแสงแดดตะไลบนผิวน้ำที่สงบนิ่ง

ถึงแม้เงาสะท้อนที่อยู่บนผิวน้ำจะแยงตาจนทำให้รู้สึกแสบตาไปหมด แต่เขาก็ไม่อยากจะสายตาออกจากภาพตรงหน้าเลย เพราะถ้าขนมเทียนละสายตาออกจากทะเลสาบ (ปลอม ๆ) แล้ว เขาก็ต้องหันไปเห็น ‘ปีโป้’ อีก

อย่างนั้นก็...

ยอมปวดตาดีกว่า

ไม่อยากปวดหัวแล้ว

Chapter 2

หอนเหมืออนหมาคือชนมเทียนเอจ

ไม่เคยชินสักที

ไม่ชินเลยสักปี...

ชนมเทียนคิดแบบนั้นแหละ ขณะแหงนหน้าขึ้นมองบนจุดสูงสุดของประตูรั้วเหล็ก ในวันตรุษจีนของทุกปี ประตูรั้วหน้าบ้านที่มีปลายยอดเป็นแท่งเหล็กแหลมจะไม่ได้มีไว้เพื่อปกป้องทรัพย์สินภายในบ้านจากคนที่คิดลักลอบเข้ามาขโมยของเพียงอย่างเดียว

แต่แท่งเหล็กแหลมที่มีความสูงเลยศีรษะของคนที่ตัวสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรขึ้นไปเยอะพอดสมควรจะกลายเป็นที่ ‘แขวนประทัด’ ด้วย พ่อของเขามักจะเอาประทัดสีแดงเส้นยาวไปผูกติดไว้ที่ปลายยอดเหล็กแหลม แล้วปล่อยประทัดสีแดงแผงยาวลู่ลงตามแนวรั้วเหล็ก ถ้าปีไหนพ่อซื้อประทัดมามากกว่าห้าพันดอก ประทัดสีแดงก็จะยาวระฟ้าบนหน้าบ้านเลย

เหมือนอย่างในปีนี้ที่พ่อซื้อประทัดมาถึงเก้าพันเก้าร้อยเก้า-

สิบเก้าดอก ขนมเทียนที่รับหน้าที่เป็นคนเสี่ยงตายจุดประทัดทุกปี จึงมองประทัดสีแดงเส้นยาวกองระพีบนอยู่สักพัก แล้วคิดว่าถ้า ก้มลงไปจุดประทัดแล้วเกิดวิ่งหนีไม่ทัน หน้าอาจแตกและหูคงดับ แต่ถ้าวิ่งหนีออกมาทันก่อนที่มันจะระเบิดเสียงดัง ร่างกายของเขาคงอยู่ครบสามสิบสองประการเช่นเดิม

ดวงตาทรงเรียวยาวหลบลมมองไฟแช็กสีม่วงในมือสลับกับมองประทัดสีแดงเส้นยาวที่กองระพีบน ก่อนจะหันหลังกลับไปมองแม่ที่พา ‘โบ้’ เข้าไปหลบในบ้าน พอมองผ่านประตูบานเลื่อนที่เป็นกระจกใสเข้าไปภายในบ้าน ก็เห็นแม่กำลังนั่งกอดสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนสีเทาที่มีอายุสองปีกว่า เพราะโบ้กลัวเสียงพลุ เสียงประทัด และเสียงฟ้าร้องมาก แม่จึงจะกอดมันทุกครั้งที่จะรู้ว่าจะเกิดเสียงดังเช่นนั้น

และเมื่อเลื่อนสายตามองไปทางซ้ายอีกหน่อย ซึ่งห่างจากบริเวณที่แม่นั่งกอดโบ้อยู่สักเล็กน้อย ขนมเทียนก็เห็นพ่อที่ซื้อประทัดมาเก่าพันเก่าร้อยเก่าสิบเก้าดอก ยืนกะพริบตาปริบ ๆ ขณะถือกรรณกสน้ำตาลแดง ภายในกรงไม้เนื้อดีมีนกเขาอายุหนึ่งปีที่พ่อเก็บมาเลี้ยงอย่างทะนุถนอมตั้งแต่ที่เขายังไม่ขึ้นปีกคลุมทั่วทั้งตัว

ทั้งหมดนั้น...

ต่างเป็นลูกรักของพ่อกับแม่
พ่อกับแม่ก็ต้องปกป้องให้ถึงที่สุด
ซึ่งเป็นภาพที่น่าปวดใจยิ่งนัก...

ลูกโตนตัวคนเดียวอย่างเขาจึงต้องเสียสละเสี่ยงชีวิตไปจุดประทัดเพื่อขับไล่สิ่งไม่ดี และเรียกสิ่งดี ๆ ความเป็นสิริมงคลเข้าบ้าน ขนมเทียนที่สวมเสื้อสีแดงสดที่มีลายนักษัตรประจำปีประดับอยู่ตรง

บริเวณหน้าอกกับกางเกงยีนขาสั้นสีขาวค่อย ๆ ย่อตัวลงนั่งยอง ๆ

เขาคิดตำหนิแม่ในใจที่ซื้อเสื้อสีแดงลายเขย ๆ มาอีกแล้ว และสุดท้ายก็บังคับให้ทุกคนในบ้านสวมเหมือนกัน (กระทั่งโบ๊ด้วย เสื้อคนนั้นแหละ แม่ก็สวมให้หมาด้วย) ทั้ง ๆ ที่เขามีเสื้อสีแดงลายแจ้ง ๆ ตั้งหลายตัว แต่แม่ก็มีข้ออ้างว่า...

“อย่าเรื่องมากน่าขนมเทียน”

“...”

“แม่ซื้อมาให้ก็ใส่ ๆ ไปเถอะ”

“...”

“ร้านเขาบอกว่าซื้อสามตัวขึ้นไปถูกกว่า แล้วจะให้แม่ซื้อแค่ตัวสองตัวเหรอ?”

แม่มีข้ออ้างเรื่องการขาย ‘ราคาส่ง’ ของร้านเสื้อทุกปีแหละ แล้วเขาก็ไม่เคยเถียงหรือหลีกเลี่ยงเหตุผลข้อนี้ของแม่ได้เลย ทำให้ต้องทนสวมเสื้อสีแดงลายเดียวกันทั้งครอบครัว

ยกเว้นนกเขาตัวโปรดของพ่อ

เพราะแม่คงหาไซส์ที่พอดีให้ไม่ได้

แต่ก็...โชคดีแล้วแหละบุญหลง

ที่ไม่ต้องสวมนะ

เพราะมันไม่ค่อยเท่หรอก -__-

คิดแบบนั้นแล้วก็ยื่นมือที่กำไฟแช็กไปจ่อตรงปลายขนวนหายใจเข้าลึก ๆ หนึ่งที่ก่อนจะกดนิ้วลงบนไฟแช็กเพื่อเรียกเชื้อเพลิงยังไม่ทันที่เปลวไฟดวงเล็ก ๆ จะเกิดขึ้น มือของเขาก็ชักกลับเข้าหาตัวโดยอัตโนมัติ ขนมเทียนคิดว่ามันคงเป็น ‘สัญชาตญาณการหนีตาย’ ที่ฝังอยู่ในตัว มันคงสั่งให้รีบชักมือกลับให้เร็วที่สุด ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้

ว่าชนวนเส้นสีเขียวโดนเผาไหม้แล้วหรือไม่

แต่สัญญาตาณูณมันก็บอกว่า...

...วิ่งเลยมึง จุดเสร็จแล้ววิ่งเลย!

เขามองมือตัวเองที่เริ่มสั่นเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว “ไอ้ห้า
เอ๊ย มาสันอะไรเอาตอนนี่”

“...”

“อาเทียน ประทัดด้านไหน? ลี้อถึงจุดไม่ได้สักที”

ขนมเทียนชักมีอกกลับมาไว้กับตัว แล้วหันกลับไปมองข้างหลัง
ทันควัน จึงเห็นพ่อเลือนประตูกะจกเปิดเล็กน้อย แล้วยื่นหน้าออกมา
จากช่องว่างเล็กๆ เพื่อพูดเร่งเร้า

“ให้ ป้า...ป้าไม่กลัวก็มาจุดเองไหมล่ะ?”

“...”

“เห็นใจเทียนหน่อยเถอะ เทียนกลัวเหมือนกันนะ”

“ถ้าป้าออกไปจุด แล้วใครจะอยู่ปลอบขวัญไอ้บุญหลงมัน
เล่า!”

“จ้ะป้าก็ปิดประตูเลย ไม่ต้องออกมา...” ขนมเทียนพูดพลาง
ยกมือขึ้นปิดเร็ว ๆ เป็นเชิงบอกว่า ‘ป้ากลับเข้าไปอยู่กับไอ้บุญหลง
ลูกรักเถอะ’

หลังจากเขาพูดและแสดงอาการไม่พอใจแบบนั้น พ่อก็แสดง
สีหน้ารู้สึกผิดเล็กน้อย ก่อนจะเลือนประตูปิดจนสนิทเหมือนเดิม
ขนมเทียนจึงหันกลับมาให้ความสนใจประทัดสีแดงอีกครั้ง เขา
จดจ้องปลายชนวนพลางตั้งสติให้มั่น

มือเรียวที่ถือไฟแช็กคู่กรรมยื่นไปจ่อตรงปลายชนวนอีกครั้ง
ก่อนจะเพิ่มน้ำหนักดนิ้วเรียกเปลวเพลิง คราวนี้ขนมเทียนปล่อย

ให้เปลวไฟดวงเล็กๆ ที่ไหลเอนไปตามแรงลมที่พัดผ่านมาเป็นระยะ
ค่อยๆ เผาไหม้ปลายขนวน

และเมื่อเห็นปลายขนวนถูกจุดติด ไฟสีแดงเผาไหม้ไล่ลาม
ไปตามเส้นสายขนวนสีเขียวอย่างรวดเร็ว เป็นตอนนั้นที่ขนมเทียน
รีบผุดลุกขึ้นยืนเต็มความสูง แล้วโกยเท้าวิ่งเข้าไปในบ้าน พร้อมทั้ง
ใช้นิ้วอุดหูทั้งสองข้าง

ปัง! ปัง! ปัง!

ปังๆ ปังๆ!

แต่เสียงระเบิดดังสนั่นก็ยังคงเล็ดลอดเข้ามาในโสตประสาท
ได้อยู่ดี ไม่ใช่เพราะเขามีประสาทหูที่พิเศษหรือถึงทำให้รับเสียงได้
ดีกว่าคนอื่น แต่ขนมเทียนเชื่อว่าต่อให้อุดหูแน่นๆ แล้วหมกตัวอยู่
ในห้องนอนบนชั้นสอง ทุกคนก็คงได้ยินเสียงประทัดจำนวนหลาย
พันดอกอยู่ดี

แต่จะได้ยินเบาหรือได้ยินดัง

ก็ขึ้นอยู่กับว่า...พาทัวเองไปอยู่ตรงไหน

คงเป็นเพราะขนมเทียนพาทัวเองมาหยุดยืนอยู่หน้าประตู
บานเลื่อน แต่ไม่ได้เข้าไปหลบข้างในบ้าน จึงทำให้เขายังได้ยินเสียง
ประทัดดังสนั่นอย่างต่อเนื่อง

เจ้าของร่างบางหมุนตัวหันกลับไปมองที่ประตูรั้วหน้าบ้าน
ขนมเทียนจึงเห็นปลายสายประทัดสะบัดพลั้วไหวไปมา ดูไปดูมาก็
คล้ายเส้นเอ็นยาวที่ถูกใครบางคนจับตัวดัดบิดเจียน ในขณะที่เปลว
ไฟระยิบระยับไล่เลือนไต่ระดับสูงขึ้น ประทัดสีแดงก็เริ่มหดสั้นมาก
ขึ้นเรื่อย ๆ

กลุ่มควันสีขาวหนาตาลอยฟุ้งขึ้นเหนืออากาศพร้อมๆ กับ

กระดาศีแดงกระเด็นกระสายกระจายไปทั่วบริเวณหน้าบ้าน ขนมหิเยนมองเศษกระดาศีแดงบางส่วนลอยลี้วไปกับสายลมหอบใหญ่ และในขณะเดียวกันก็เห็นเศษเล็กเศษน้อยสีแดงร่วงหล่นลงพื้น

แล้วก็นะ...ดูไปดูมา ดูแบบที่ไม่คิดว่ามันคือเศษกระดาศจากประทัดเส้นยาว มันก็ดูคล้ายกลีบดอกไม้ที่สลัดออกจากต้น ล่องลอยไปตามสายลม แล้วสุดท้ายก็ร่วงหล่นลงสู่พื้นดินอย่างหลิกหนีไม่ได้

คนที่อุดหนุนแต่ก็ยังได้ยินเสียงประทัดอยู่ดีมองภาพเศษกระดาศลอยฟุ้งอยู่กลางอากาศอีกไม่นาน ก่อนที่ประทัดดอกสุดท้ายจะปิดจบด้วยเสียงระเบิดที่ตั้งสนั่นกว่าเดิม

ปัง!

แล้วตอนนั้นสายตาของเขาก็เห็น ‘ผ้าสีแดง’ ที่มีขนาดไม่ใหญ่มากแต่เป็นแนวยาวปรากฏขึ้น บนผืนผ้าสีแดงมีตัวอักษรภาษาจีนและตัวเลขสีทองพิมพ์ติดอยู่ เข่าว่ากันว่า...หมายถึงพอกับแม่นั้นแหละที่บอกว่ามันเป็นเลขมงคล

แน่นอนว่า...เป็นหน้าที่ของเขาก็คงต้องไปเอาผ้าผืนสีแดงนั้นมา ขนมหิเยนละมือออกจากใบหูทั้งสองข้าง แล้วสาวเท้าเดินไปที่ประตูรั้ว ระหว่างนั้นก็ยังมีเสียงดัง ‘ว๊ิงๆ’ อยู่ในโสตประสาทให้ได้ยินบ้าง

เขาหยุดยืนตรงประตูรั้วเหล็ก แหงนหน้าขึ้นมองด้านบนพลางหรีตาลงเล็กน้อย เฝ้านดูก่อนจะกระโดดจนตัวลอยแล้วเอื้อมสุดแขนแต่กระโดดอยู่สามถึงสี่ครั้งก็ยังคงคว้าผ้าผืนนั้นไว้ไม่ได้ ขนมหิเยนคิดว่าการจะไขว่คว้าเอาเลขมงคลมาให้พอกับแม่ขึ้นใจคงไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป

“โฮ่ง! โฮ่ง!”

คนที่พยายามรวบรวมสมาธิว่าเอาผ้าสีแดงมาให้ได้ลอบ
ถอนหายใจ ก่อนจะหลุบตาลงมองเจ้าของเสียงที่ยืนอยู่ข้างๆ โป้
จึงมองเขาไม่วางตา แล้วส่งเสียงดังอีกหลายครั้ง จนคนเป็นพี่ชาย
อย่างเขาต้องเอ๋อขึ้น

“อะไรโป้?”

“โม่มาหาแม่เร็ว อย่าไปกวนพี่เทียน”

“โม่!”

โป้ไม่ฟังแม่สักนิด แล้วก็เอาแต่เห่าเรียกเขา ขนมเทียนส่าย
หน้าน้อยๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองบนยอดเหล็กแหลมอีกครั้ง ผ้าผืน
สีแดงยังปลิวพลิวไปตามแรงลม เขาให้เขาอยากคว้ามาครอบ
ครองโดยเร็ว

แต่แล้วท่อนไม้ยาวๆ ที่พุ่งตรงไปยังยอดเหล็กแหลมและ
ทำที่จะเฉี่ยๆ ให้ผ้าผืนสีแดงหล่นลงมาก็ทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่น พอ
ไล่สายตามองตามท่อนไม้ยาวลงไปถึงด้านล่าง เขาก็เห็นพ่อกำลัง
ถือไม้ท่อนนั้นอยู่ เจ้าตัวหันมามองเขาแล้วเอ๋อขึ้น...

“เนี่ย แคหาไม้มาเฉี่ยเดียวก็หล่นลงมาแล้ว ลို့จะกระโดดให้
เจ็บตัวทำไม?”

ขนมเทียนถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ๋อ “นั่นป้าก็เอาลงมาเอง
เลยนะ เทียนไปละ”

พ่อไม่ได้ตอบอะไร เจ้าตัวทำแค่หัวเราะน้อยๆ คล้ายยังรู้สึก
ขบขันที่เห็นเขากระโดดเหิงๆ เป็นจิงโจ้ ขนมเทียนหลุบตาลงมอง
สุนัขตัวสีเทาที่แม่เอาแต่พรวดพราดว่า ‘เป็นเหมือนน้องชายแท้ๆ’ มา
ตลอดสามปี ก่อนเอ๋อขึ้น...

“โป้...เข้าบ้าน”

พูดจบก็เดินออกมาจากบริเวณนั้น และต่อให้ไม่หันหลังกลับไปมองก็มั่นใจได้ว่่ากำลังเดินตามมาติด ๆ เพราะมันเป็นเช่นนั้นเสมอ ขนมหิเยนก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน ไปที่เดินตามหลังมาติด ๆ รีบแยกตัวไปทางโซฟาหนังตัวยาว ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนอนบนนั้น ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำของมัน

คนที่สวมเสื้อสีแดงสดสาวเท้าไปหยุดยืนตรงโต๊ะไม้ตัวยาวที่มีของไหว้เจ้าวางเรียงรายเต็มไปหมด แล้วมองแม่ที่กำลังหยิบ ‘ขนมเทียน’ ใส่ถุงพลาสติก เพื่อให้เขาเอาขนมเทียนไปแจกเพื่อนบ้านที่อยู่ในซอยเดียวกัน

“เดี๋ยวเอาขนมไปแจกให้ทุกคนด้วยนะ”

“จำ เทียนรู้แล้ว แม่ไม่ต้องบอกหรอก เทียนก็ทำแบบนี้ทุกปี”

แม่เหลือบสายตามองเขาแวบหนึ่งพลางยิ้มยิ้ม ก่อนจะส่งถุงพลาสติกที่ภายในนั้นมีขนมเทียนอยู่หลายชิ้นมาให้ “อะ...เอาไปแจกให้ทุกคนได้แล้ว”

“โอเค”

ขนมเทียนตอบพร้อมพยักหน้าหงิก ๆ รับถุงจำนวนหลายใบมาถือไว้ ก่อนจะนึกบางอย่างขึ้นมาได้ เขาจึงมองสบตากับแม่แล้วเอ่ยขึ้น...

“แม่ เทียนขอแบบนี้อีกถุงสิ”

แม่มุ่นหัวคิ้ว ก่อนเอ่ยถาม “จะพกไปกินที่มอดอนบายเหรอ?”

“เปล่าหรอก”

“แล้วจะเอาไปไหน? แกรู้ไหมว่าขนมเทียนอันละหลายบาทเชียวนะ จะเอาไปกินทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ ไม่ได้นะ”

“เหอะน่าแม่ ครั่งนี้ไม่เสียของหรอก ได้ประโยชน์แน่ ๆ”

“ยังไง?”

“อย่างน้อย ๆ ลูกแม่ก็จะไม่ถูกเข้าใจว่าเป็นหมาอีกต่อไป”

“อะไรของแกซะขนมเทียน พุดเรื่องอะไรอยู่ แม่จะไปหมด”

“แม่รีบ ๆ หยิบขนมเทียนใส่ถุงให้เทียนเถอะ ไม่ต้องถามแล้ว เพราะยิ่งถามก็จะยิ่งงง”

“เฮ้อ ไ้ลูกคนนี่...” แม่พุดด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเอือมระอา ก่อนจะยอมหยิบขนมเทียนใส่ถุงพลาสติกให้ “อะ...เอาไป”

“ขอบคุณครับ”

ตอบแล้วรีบฉุบฉวยมา ก่อนจะสาวเท้าเดินออกมาจากบ้าน ขนมเทียนจะไม่หันกลับไปมองข้างหลังเลยถ้าไม่ได้ยินเสียงแม่ตะโกนเรียกโบ้ดังไล่หลังมา เขาจึงต้องหยุดฝีเท้าแล้วหันกลับไปมองด้านหลัง จึงเห็นโบ้ยืนจ้องมองเขาอยู่

“โบ้ ไปหลังชอยไม่ได้ กลับไปหาแม่ก่อน เดี่ยวพี่มา...”

“โธ่!”

เห่าเสียงดัง ดวงตาดูโกรธเกรี้ยว

แบบนี้คือไม่ยอมสินะ

แต่ยังไงซะ โบ้ก็เดินไปหลังชอยไม่ได้

นั่นเป็นเพราะบ้านหลายหลังที่อยู่ท้ายชอยเลี้ยงสุนัขเกือบหมดเลย เวลาพวกมันเจอหน้ากันทีไร ก็มักจะเห่าเสียงดังใส่กัน และบางครั้งก็ทำท่าจะวิ่งเข้าไปกัดกันด้วย นี่จึงเป็นเหตุผลที่เขากับทุกคนในบ้านไม่เคยพาโบ้เดินไปหลังชอยเลย

“เทียนไปเถอะ เดี่ยวแม่จัดการน้องเอง” แม่ที่เพิ่งเดินมาถึงตัวโบ้พุดขึ้น ก่อนจะโน้มตัวลงไปจับตัวลูกชายคนเล็กของบ้านไว้ ขนมเทียนพยักหน้ารับแทนการเอ่ยคำใด จากนั้นก็สาวเท้า

มุ่งหน้าไปทางหลังซอย เขาเอาถุงพลาสติกที่มีขนมเทียนบรรจุอยู่
ไปแขวนตามรั้วบ้าน แต่บางบ้านที่มีคนอยู่ก็ไม่ต้องแขวนไว้ เพราะ
จะมีเพื่อนบ้านเดินออกมารับขนมเทียนด้วยตัวเอง เหมือนอย่าง
บ้านคุณยายเย็นที่สนิทกับแม่ของเขามาก ๆ

“แม่ให้เอาขนมเทียนมาให้ครับยายเย็น”

“ฮ่า ๆ มาแล้วเหรออ มาแล้วเหรออ” ผู้หญิงสูงวัยหัวเราะจน
ตาหยี เธอรีบสาวเท้าเดินมาทางประตูรั้วทันทีที่เห็นเขา คุณยายเย็น
เป็นคนตัวสูงราว ๆ ร้อยห้าสิบเซนติเมตร มีเรือนผมสีเทา ตัดผม
รองทรงต่ำ และมักจะสวมเสื้อแขนกุดกับกางเกงขาสามส่วนเสมอ

“ครับ ปีนี้มาเร็ว เพราะเดี๋ยวเทียนต้องรีบไปเรียนตอนบ่าย”

“อ้าว...แจกขนมเสร็จแล้วต้องไปเรียนต่ออีกเหรออ?” เธอพูด
พลางยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาจับรั้วเหล็ก

“ครับ...” ถุงพลาสติกถูกยื่นผ่านช่องว่างเล็ก ๆ ของรั้ว “นี่ครับ”

“ขอบใจนะ ขอบใจ...” คุณยายเย็นรีบรับไป เธอพยักหน้า
น้อย ๆ อีกหลายครั้งขณะมองเขา แล้วเอ่ย “...แล้วจะกลับกี่โมงล่ะ?”

“เย็น ๆ หน้อยครับยาย”

“อ้อ...” คุณยายยิ้มบางเบา ก่อนเอ่ย “เดินทางระวัง ๆ นะ”

“ครับยาย” ขนมเทียนพูดพลางส่งยิ้มให้คุณยายเย็น เขาเดา
ว่าวันนี้คุณยายคงรู้สึกเหงามากกว่าปกติ และคงอยากชวนเขาเข้าไป
นั่งคุยเล่นในบ้านด้วย คุณยายเย็นจะต้องอยู่บ้านคนเดียวตั้งแต่เช้า
จนถึงช่วงค่ำ ก่อนที่ลูกสาววัยกลางคนจะกลับมาจากทำงานตอน
ดึก ๆ นั่นจึงเป็นเหตุที่ทำให้ท่านรู้สึกเหงาบ่อย ๆ

“...”

“เดี๋ยวเทียนกลับมาแล้วจะชวนไปเดินเล่นด้วยนะครับ”

“ได้สิ เดี่ยวยายรอ”

“ครับ...ฉันเขียนขอตัวก่อนนะยาย”

“จ๊ะ”

ขนมเทียนยกมือข้างที่ว่างขึ้นโบกลา แล้วเดินแจกขนมบ้านหลังถัดไป แต่ส่วนมากจะไม่ค่อยมีคนอยู่บ้าน เพราะทุกคนล้วนออกไปทำงานข้างนอก เขาจึงแขวนถุงขนมไว้ที่ประตูรั้วเหมือนเดิม

แจกไปเรื่อย ๆ

แขวนไว้ไม่หยุด

จนสุดท้ายในมือเขาก็เหลือถุงขนมเทียนเพียงแค่ถุงเดียวเท่านั้น ดวงตาเรียวยาวหูลุบลงมองถุงในมือพลางมุ่งหน้าไปยังบ้านหลังสุดท้ายของซอย

บ้านที่เด็ก ๆ เรียกว่า ‘บ้านร้างผีสิง’ นั่นแหละ

กึก!

ขนมเทียนหยุดฝีเท้าทั้งสองที่หน้า ‘บ้านร้าง’ เขารู้ดีว่าไม่ควรเรียกว่า ‘บ้านร้าง’ เหมือนพวกเด็ก ๆ แต่เพราะสภาพบ้านหลังนี้มันไม่ต่างจากบ้านร้างเลยสักนิด ทั้ง ๆ ที่มีคนอาศัยอยู่

“เออ...”

พอได้เห็นบ้านหลังนี้ใกล้ ๆ เขาก็ถึงกับพูดไม่ออกเลย ขนมเทียนมองบ้านเดี่ยวสีครีมที่ตอนนี้มีคราบสิ่งสกปรกสีน้ำตาลเข้มเลอะเปรอะเปื้อนเป็นบางจุด นั่นทำให้บ้านดูทรุดโทรมเกินกว่าอายุของมัน

และสวนหน้าบ้านที่เคยถูกตัดแต่งให้สวยงามอยู่ตลอดเวลาตอนที่เจ้าของบ้านคนเดิมยังอยู่ ตอนนี้ก็กลายเป็นสวนรกไร้ระเบียบที่มีวัชพืชขึ้นเต็มไปหมด ต้นมะม่วงต้นใหญ่ที่เคยมีใบเขียวขจีและมี

ลูกตก เวลานี้ก็ดูเหมือนอยากลาโลกเต็มที หากจะให้มองหาสิ่งที่ดู
มีชีวิตชีวาในบ้านหลังนี้ เขาคิดว่าคงมีสิ่งเดียวในตอนนี้นั้นก็คือ
รถมอเตอร์ไซด์คันสีเหลืองสดที่จอดอยู่บริเวณโรงจอดรถ

นอกนั้นก็...แห้งเหี่ยว ไร้ชีวิตชีวา

และเหมือนใกล้ตายเต็มทน...

ขนมเทียนคิดตำหนิตัวเองในใจที่เคยว่าปีโป้ ‘เพ้อเจ้อ’ เพราะ
เมื่อมาเห็นด้วยตาตัวเองในระยะใกล้เช่นนี้ บ้านท้ายซอยหลังนี้ไม่
ต่างจาก ‘บ้านร้าง’ เลย เด็ก ๆ ไม่ได้พูดเกินจริงหรอก

นี่ยังดีที่มาตอนกลางวัน

เพราะถ้ามาตอนกลางคืนนะ

มีข้าสันเหมือนกันแหละ

แต่ก็รีบจบเรื่องนี้เถอะ รีบ ๆ ปิดตำนานบ้านร้างผีสิงสักที ขนม
เทียนคิดแบบนั้นแหละ ขณะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้ว
ควานหาบางอย่าง ก่อนจะหยิบกระดาษสีขาวแผ่นเล็ก ๆ ออกมา
จากกระเป๋ากางเกง บนกระดาษแผ่นนั้นมีข้อความที่เขียนด้วย
ลายมือว่า...

ขอโทษที่เด็ก ๆ ชอบมารบกวนบ่อย ๆ นะครับ

พวกเขาายังเด็กมาก ก็คิดจะลองไปตามประสาเด็ก

เดี๋ยวผมจะคอยจัดการไม่ให้พวกเด็ก ๆ มารบกวนอีก

ป.ล. ผมไม่ได้ชื่อป๋อครับ ผมชื่อ ‘ขนมเทียน’

เขาบรรจงเขียนข้อความลงบนกระดาษแผ่นนี้ไว้ตั้งแต่เมื่อวาน
และตั้งใจเอามันมาให้เจ้าของบ้านคนใหม่พร้อมกับขนมเทียนถุงนี้
ทว่าขนมเทียนยังไม่ทันเอากะดาษข้อความใส่ลงไปในถุงพลาสติก
เขาก็ต้องชักมือที่ถือกระดาษสีขาวเปื้อนน้ำหมึกกลับมาไว้ข้างกาย

เหมือนเดิม เพราะตกใจที่มีใครบางคนกำลังเดินออกมาจากบ้าน

ขนมเทียนจ้องมองคนตัวสูงราว ๆ หนึ่งร้อยแปดสิบห้า เซนติเมตรที่สวมหมวกกันน็อกเต็มใบ ทำให้เขาไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย นี่คงเป็นเหตุผลที่ไม่มีเพื่อนบ้านคนไหนเคยเห็นหน้าตาของหลานชายคุณยายเลย เพราะเจ้าตัวคงสวมหมวกกันน็อกเต็มใบ สีด้าออกมาจากบ้านตลอด

แต่ถ้ามองแค่รูปร่างภายนอก หลานชายเพียงคนเดียวของคุณยายก็ดูดีไม่น้อย เพราะเจ้าตัวมีรูปร่างสูงโปร่ง มีไหล่กว้าง และมีผิวขาวละเอียดยิบ ขนมเทียนคิดว่าหลานของคุณยายมีรูปร่างดีจนเป็นนายแบบได้เลย

เขามองคนตัวสูงที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นกับกางเกงยีนสีอ่อนเดินมาเปิดประตูรั้ว แล้วก็ทำราวกับเขาเป็นอากาศธาตุ เพราะเจ้าตัวไม่คิดถามหรือพูดทักทายสักนิด เจ้าของบ้านคนใหม่กำลังเดินไปขึ้นคร่อมรถมอเตอร์ไซด์ GPX Legend สีเหลืองสด ก่อนจะติดเครื่องยนต์ เสียงทุ้มจากท่อรถคันใหญ่ที่ตั้งขึ้นทำให้ขนมเทียนคิดว่า...

เตะมะมัด!

หมายถึงรถนะ...

ไม่ใช่คน

แล้วรถมอเตอร์ไซด์คันที่เขามองว่าเตะมะมัดก็ถูกขี่ออกมาจากบ้าน ขนมเทียนจินตนาการว่าตัวเองคงจะยืนถือถุงขนมด้วยหน้าตาเต๋อด้าอยู่ที่เดิม แล้วนายคนนั้นก็ขี่รถผ่านไปอย่างเท่ ๆ โดยไม่ลงมาปิดประตูรั้วให้เสียเวลา (ต่อให้ไม่ปิดประตูรั้ว ก็คงไม่มีขโมยคนไหนอยากเข้าไปหรอก)

แต่! เขาน่ะคิดในแง่ร้ายจนเกินไป เพราะเจ้าของบ้านคนใหม่ที่เป็นหลานคุณยายมีมารยาทและความรับผิดชอบกว่าที่คิดไว้ เจ้าตัวจอดรถไม่ห่างจากเขามากนัก ก่อนจะลงจากมอเตอร์ไซค์สี่ล้อแล้วเดินไปเลื่อนปิดประตูรั้ว

เมื่อประตูรั้วเปิดสนิทและถูกล็อกเรียบร้อยแล้ว คนตัวสูงที่สวมหมวกกันน็อกสีดำด้านก็สาวเท้าเดินมาหาเขา ขนมหยีนกำถุงพลาสติกในมือแน่นแล้วย่นคอกเล็กน้อยตอนที่อีกฝ่ายก้าวเท้ามาหยุดยืนตรงหน้า ก่อนที่เจ้าตัวจะใช้มือเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้น เผยให้เห็นดวงตาคู่...

คู่ที่...

โคตรคุ้นเลย...

ขนมหยีนหรีตาลงเล็กน้อยขณะมอง ‘ดวงตาแพรวพราว’ คู่ นั้น นัยน์ตาสีดำนึลดูแวววาวพราวระยับเหมือนดวงดาวนับล้านดวง และนั่นยิ่งทำให้ดวงตาคู่นั้นดูน่าดึงดูด

ถึงแม้อีกฝ่ายจะไม่ได้แสดงความรู้สึกใด ๆ ผ่านทางแววตา ไม่ได้ทำให้รู้สึกอยากค้นหา แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า...ดวงตาที่โคตรคุ้นคู่นี้ มันดูมีเสน่ห์มาก ๆ เลย

“มีอะไรหรือเปล่า?”

แล้วเจ้าของดวงตาคู่นี้ก็เอ่ยออกมาด้วยเสียงทุ้มต่ำ...

“อะ...เอ่อ...”

“...”

“คืออยากมาขอโทษ...”

“...”

“ขอโทษที่เด็ก ๆ ชอบมารบกวน”

“...”

“แล้วก็นี่...” ขนมหิยาญพุดพลาญยืนถุญขนมให้อีกฝ่าย “...แทนคำขอโทษ”

คนตัวสูงหลุบตาลงมองถุญขนมหิยาญในมือเขาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะรีบไปถืถืไว้ แล้วเอ่ยด้วยเสียงเรียบเฉย...

“ยอมรับว่ารู้สึกรำคาญที่เด็ก ๆ ชอบเอาไฟฉายส่องเข้ามาในบ้านช่วงหัวค่ำ...ของทุกวัน”

“...”

“แต่ก็ไม่ใช่ไร”

“หะ...ทุกวันเลยหรอ?”

“อือ...”

หน้อยแน! ไ้อ้เด็กพวกนี้

โกหกเราว่าเข้าบ้านนอนแล้ว

ที่แท้ก็แอบออกมาเล่นกันอีก

เดี๋ยวจะพาดีให้ตุตดลยเลย

“หะ...ขอโทษแทนเด็ก ๆ ด้วยละกัน”

“...”

“เดี๋ยวจะพยายามห้ามไม่ให้เด็ก ๆ มารบกวนอีก”

“อือ ขอคุณ” เจ้าของนัยน์ตาสีดำนิลเอ่ยเสียงเรียบนิ่ง ก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วเอ่ย “ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม?”

“อือ”

“งั้นขอตัวก่อนนะ”

“อะ...อือ...”

...จะว่าไปก็เหมือนจะมีอีกเรื่องที่อยากบอก ทว่าเขาคงเรียก

รังอีกฝ่ายไม่ทันแล้ว เพราะคนตัวสูงเดินไปขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์
สุดเท่าที่นั่นแล้ว เขากำกระดาษแผ่นเล็กที่มีข้อความเขียนว่า ‘ไม่ได้
ชื่อโบ’ ไว้แน่น แล้วตัดสินใจจะตะโกนบอกความจริงแก่อีกฝ่าย แต่
คนตัวสูงที่หันมามองเขาอีกครั้งกลับพูดแทรกขึ้นก่อน...

“ขอบคุณนะโบ”

ตอนนั้นแหละ...

ไม่รู้ว่าคุณคนที่จะช่วยห้ามเด็ก ๆ

หรือขอบคุณเรื่องขนมเทียน

ไม่รู้หรือว่าคุณขอบคุณเรื่องอะไร

แต่ก็...แทบหอนเลย

ขนมเทียนมองคนตัวสูงปิดหน้ากากหมวกกันน็อกลงเหมือน
เดิม ก่อนจะขี่รถมอเตอร์ไซด์ออกไปด้วยความเร็วสูง แล้วเสียงดัง
ทุ้มต่ำของท่อรถก็เบาลงเรื่อย ๆ พร้อมกับรถมอเตอร์ไซด์คันสีเหลือง
ที่เลี้ยวหายไประทางตันซอย

ขนมเทียนถอนหายใจน้อย ๆ ก่อนจะยกมือข้างที่กำกระดาษ
เปื้อนน้ำหมึกขึ้นมาดู แะมือออกจึงเห็นกระดาษสีขาวที่ยับยู่ยี่ แล้ว
ก็คิดว่า...

บอกไม่ทันว่า ‘ไม่ได้ชื่อโบ’

งั้นก็หอนเหมือนไอ้โบต่อไปนะ

ขนมเทียน...

Chapter 3

โหนใครชื่อโบ

“สรุปคือเพื่อนซี้สุดซ่าของมึงบอกคนนั้นไปว่ามึงชื่อโบอะนะ”

“เออ ปีโป้บอกว่าทำไปเพราะอยากปกป้องกุ”

“อื๊สัด ฟังแล้วก็เอ็นดูจิบหาย ปกป้องหัวหน้าแก๊ง”

ขนมเทียนพยับหน้าน้อยๆ ขณะมองเพื่อนสนิทหัวเราะอย่างขบขัน เขาตัดสินใจเล่าเรื่องที่คนคนนั้นเข้าใจผิดคิดว่าเขาชื่อ ‘โบ’ ให้เพื่อนสนิททั้งสองคนฟัง นั่นไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีเรื่องอะไรจะพูดคุยกันระหว่างนั่งอยู่ในโรงอาหารของมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องหยิบยกเรื่องใดสักเรื่องมาพูดคุยกัน หากแต่ดวงตาคู่นั้นที่แสนคุ้นตาทำให้รู้สึกอึดอัดจนต้องเล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง เพื่อหวังว่าเพื่อนๆ จะช่วยนึกว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นเป็นใคร

แต่ดูๆ แล้ว...เพื่อนสนิททั้งสองคนก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน เพราะเพื่อนสามในสี่คนตอบว่า ‘มึง...ถ้าไม่เห็นด้วยตาตัวเองอะ แล้วมึง

มาบอกแค่ว่าตาของเขาเป็นแบบนี้แบบนี้ พวกกูก็เดาไม่ถูกหรอก
ว่าเป็นใคร' แล้วเพื่อนคนสุดท้ายของกลุ่มที่กำลังกินขนมแข่งที่เขาหัว
มาฝากก็พูดซ้ำอีก...

“กูปยายามนึกแล้วนะไอ้เทียน...” ไอ้ตพูดพลางยัดขนมแข่ง
ใส่ปาก ก่อนจะส่ายหน้าขณะเคี้ยวตุ้ยๆ “...แต่ก็นึกไม่ออกเลยวะ”

“โอ้ย...จะไปนึกออกหิ้ยอะไรละ ก็ไอ้เทียนเล่นบอกว่าตาเขา
แพรวพราว แล้วก็ดูมีเสน่ห์ มั่นบอกพวกเรามาแค่นี้ รูปก็ไม่ถ่ายมา
ให้ดู แล้วพวกเราจะไปเดาอะไรได้” เบรียพูดขึ้น

“เอาจริง ๆ เลยนะ กูนึกว่าพระเอกนิยาย คนที่มีตาแบบนี้
นะ” จี๊ดพูดสมทบ

ขนมเทียนหัวเราะ ‘หึๆ’ กับตัวเอง แล้วคิดว่าจริงอย่างที่
เพื่อน ๆ พูด เพราะเขาบอกรายละเอียดไปแค่นั้น คงไม่มีใครยังรู้
ได้หรอก ถึงแม้เรื่องดวงตาคู่นั้นจะทำให้รู้สึกค้างคาใจไม่น้อย แต่
ขนมเทียนก็ตัดสินใจปล่อยผ่านและไม่คิดหมกมุ่นแล้ว เพราะมีแต่
จะทำให้เสียเวลาเปล่า ๆ และนั่นหมายรวมไปถึงเรื่อง ‘แก๊ตว’ ว่าไม่
ได้ซื้อไปด้วย

เขาจะไม่พยายามบอกความจริงแก่เพื่อนบ้านคนนั้นแล้ว
เพราะคิดว่าหลังจากนี้เราคงไม่มีปฏิสัมพันธ์ใด ๆ ต่อกันอีก
ขนมเทียนก็จะพยายามดูแลและห้ามเด็ก ๆ อย่างสุดความสามารถ
เพื่อไม่ให้ไปรบกวนเจ้าของบ้านหลังนั้น

ขนมเทียนคิดแบบนี้แหละ พร้อมพยักหน้าหงึก ๆ กับตัวเอง
แล้วคิดอีกว่า...

โอเค...

ลงล็อก ตามนี้นะ

“ไอ้เทียน มึงไม่ได้เอาขนมเทียนมาด้วยหรอ?”

ท๊อปพูดพลางใช้มือคุ้ยหาขนมเทียนในถุงพลาสติก ซึ่งในถุงนั้นมีแค่ขนมเซ่งเท่านั้น เพราะแม่ให้เขาเอาขนมเทียนไปแจกเพื่อนบ้านหมดแล้ว ขนมเทียนสายหน้าตอมองเพื่อนคุ้ยหาขนมของโปรดอย่างมีความหวัง

“ไม่ต้องคุ้ย ไม่มีขนมเทียนที่มึงชอบแตกหрок แม่กูเอาไปแจกเพื่อนบ้านหมดแล้ว”

“โอ้~ แม่...ทำไมไม่เก็บไว้ให้ลูกท๊อปบ้าง”

“ไว้แดกปีหน้าก็แล้วกัน”

ท๊อปที่เป็นผู้ชายร่างใหญ่แต่มีหัวใจมุ้งมิ้งแสดงสีหน้าผิดหวังเล็กน้อย ก่อนจะเบะปากแล้วหยิบขนมเซ่งออกมาจากถุง มันเกาะไบนตองออกจากขนมเซ่งที่เป็นแป้งนุ่มๆ แล้วค่อยๆ ละเลียดกินทีละน้อย

“ปีหน้ามึงต้องเก็บไว้ให้กูด้วยนะ”

“เออ”

“แต่กูชอบกินขนมเซ่งมากกว่านะ ขนมเทียนได้เค็มกินแล้วร้อนคออะ” ไอ้ตพูดขึ้น

“เออ จริง แล้วบ้านไอ้เทียนทำแค้ได้เค็มด้วยนะ” เปรี๊ยพุดเสริม

“แล้วทำไมบ้านมึงไม่ทำไส้หวานด้วยอะ?”

ขนมเทียนถอนหายใจ เปื่อพวกมันที่ชอบตั้งคำถามกับทุกเรื่องในชีวิตเขา “ซื่อ บ้านกูซื่อเอา”

“แล้วทำไมไม่ซื่อไส้หวานด้วยอะ?”

“เดี๋ยวกูไปถามแม่ให้หะ เพราะกูก็ไม่เคยถามแม่เหมือนกัน”

พอเพื่อนสนิททั้งสองคนได้ยินประโยคคำพูดของเขา พวกมันก็
ระเบิดหัวเราะออกมา เพราะคงเดาได้ว่าเขาเริ่มเหนื่อยหน่ายใจ
เต็มทนแล้ว ขนมหิเยนจึงมองเพื่อนสนิททั้งสองคนพลางเอ่ย...

“ไอ้พวกนี้...แดกฟรีแล้วยังมีคำถามอีก”

“ฮ่า ๆ”

คนพวกนั้นเอาแต่หัวเราะชอบใจ แต่ไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่า
นั้น เขาสายหน้าน้อย ๆ พลังหันมองไปทางอื่น แล้วเป้าสายตาที่
ไม่ได้ตั้งใจเลือกนักก็เป็นร้านขายน้ำที่อยู่เบื้องหน้า

และแน่นอนว่าร้านขายน้ำร้านนั้นไม่ได้มีอะไรพิเศษไปกว่าทุก
วันหรอก หากแต่ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาและตัวสูงที่เพิ่งเดินมาหยุด
ยืนหน้าร้านขายน้ำต่างหากที่ทำให้ทุกอย่างดูพิเศษขึ้น ขนมหิเยน
ขมวดคิ้วมุ่นขณะเพ่งมองผู้ชายคนนั้น แล้วเขาก็เบิกตาโตทันทีที่คน
คนนั้นหันมาสบตากัน

○__○!

อะ...ดวงตาคู่นั้น

เจ้าของดวงตาคู่นั้น...

ดับ!

ไม่รู้เป็นเพราะผู้ชายคนนั้นรีบละสายตาออกจากเขาเร็วเกินไป
หรือเป็นเพราะเขามั่นใจนักหนาเพียงแค่นี้ได้สบตากันแวบเดียว
ขนมหิเยนถึงได้ทุบกำปั้นลงบนโต๊ะอาหาร แล้วเอ่ยเสียงสั้น พร้อม
ยกนิ้วชี้ไปทางร้านขายน้ำ

“พะ...พวกมึง คนนั้นเลยเว้ย”

“หือ?”

เพื่อนสนิททั้งสองคนของขนมหิเยนหันมองตามปลายนิ้ว ก่อนที่

ท็อปจะหันกลับมาถลึงตาใส่เขา

“มีงรู้ไหมว่าเขาคือใคร? คนที่มีงบอกว่าเป็นเจ้าของดวงตาคู่นั้นอะ”

ขนมเทียนจำได้ว่าไม่เคยเห็นผู้ชายคนนั้นที่มหาวิทยาลัยหรอก แต่เขาพอจะจำได้ว่าคนคนนั้นนะ เคยไปร้องเพลงที่ร้านเหล้าข้างหลังมหาวิทยาลัย “กูพอจำได้...เขาเป็นนักร้องของร้านนั่งเศร้าปะ?”

“เขาไม่ใช่นักร้องประจำเว้ย แค่มาร้องเป็นบางวัน แต่คนนั้นอะ...” ท็อปหยุดเว้นช่วง จ้องมองขนมเทียนด้วยสีหน้าที่สื่อว่า ‘มีงช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย’ ก่อนเอ่ย “...จอร์เจีย สาขาภาพยนตร์”

“**จอร์เจีย**” ขนมเทียนเอ่ยเสียงแผ่วขณะมองคนตัวสูงที่ยืนก้มหน้ากดโทรศัพท์อยู่ “...เขาชื่อจอร์เจียหรอวะ?”

“ก็เออนะสิ...ฮอตฉิบหายในคณะเรา” เปรี้ยวพูดขึ้นบ้าง

“จอร์เจียเรียนอยู่ปีหนึ่งเหมือนพวกเราใช่ปะ?” จี๊ดถาม

“เออ”

“แล้วทำไมกูไม่เคยเห็นเขาเลย ทั้งๆ ที่เราเรียนอยู่คณะเดียวกัน” ขนมเทียนเอ่ยถามบ้าง

“โอย อีเทียน คนอย่างมีงจะไปรู้จักใคร วันๆ เรียนเสร็จก็กลับบ้าน มีไปร้านเหล้าบ้างตามโอกาส”

“เป็นเพราะมันเคยไปร้านเหล้าบ้างไ มันถึงได้เห็นจอร์เจีย” ไอ้ตที่ยังกินขนมแข่งไม่เลิกพูดขึ้น

จากที่ฟังเพื่อนๆ พูดมา ขนมเทียนคิดว่า ‘ถูกต้องทั้งหมด’ การที่เขาไม่เคยเห็น ‘จอร์เจีย’ ที่มหาวิทยาลัยเลย มันไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะหลังจากเลิกเรียน ขนมเทียนมักจะตรงดิ่งกลับบ้าน

เสมอ ไม่เคยเดินเล่นตามบริเวณต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเลย

และเขาก็จะไปร้านเหล้ากับเพื่อนๆ ก็ต่อเมื่อสอบปลายภาคเสร็จ หรือมีเพื่อนคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม ‘โดนเท’ มา ขนมเทียนก็จำเป็นต้องไปนั่งที่ร้าน ‘นั่งเศร้า’ ด้วย นั่นจึงทำให้เขาเคยเห็น ‘ดวงตาคู่นั้น’ มาก่อน

เขามั่นใจ...

...มั่นใจว่าเป็นจอร์เจียนั่นแหละ

และดูจากรูปร่าง ส่วนสูง การแต่งกายแล้ว

“ใช่แน่หรือวะไอ้เทียน?”

ใช่แน่ๆ...

“เออ มึงจำผิดหรือเปล่า...อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น”

“นั่นดิ มันจะโลกกลมพรมเช็ดเท้าขนาดนั้นเลยหรือวะ”

“พวกมึงเงียบไปเลย เดี่ยวกูจะไปพิสูจน์เอง” ขนมเทียนพูดพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้นเป็นเชิงห้าม

“พิสูจน์ยังงัย?”

“เถอะน่า กูมีวิธีของกู”

หลังจากพูดจบ ขนมเทียนก็หลุดจากเก้าอี้ไม้สีขาว ชะเง้อคอมองคนตัวสูงที่เดินกลับไปโต๊ะอาหารของตัวเอง ซึ่งอยู่ห่างจากโต๊ะของพวกเขาพอสมควร

เขารีบสาวเท้าเดินไปหลบอยู่หลังเสาสี่เทอดันใหญ่เพื่อช่วยอำพรางร่างของตัวเอง ขนมเทียนแอบลอบมองจอร์เจียที่ตอนนี้ นั่งอยู่ไม่ไกลมาก ก่อนจะผลอใช้มือตบเสาดันใหญ่จนดัง ‘แปะ’ เมื่อทุกอย่างลงล็อกตามเป้า

“คนนี่จริง ๆ ด้วย”

“มึงมันใจได้ไง?”

ขนมเทียนสะดุ้งตัวเล็กน้อยเมื่อได้ยินประโยคคำถามของคนที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง เพราะเขาไม่คิดว่าท็อปจะตามมาด้วย เขาจึงยกนิ้วชี้ไปทาง ‘ถุงขนมเทียน’ ที่วางอยู่ตรงหน้าจอร์เจีย

“มึงเห็นถุงขนมเทียนไหม?”

“เห็น”

“เออ นั่นแหละ...กูเป็นคนเอาไปให้เขาเอง”

“บ้านจอร์เจียอาจจะไหวเจ้าเหมือนมึงก็ได้นะ แล้วเขาก็หิวมาฝากเพื่อนเหมือนกันอะ”

ผลัวะ!

ขนมเทียนยกมือฟาดกระบาลเพื่อนสนิทไปหนึ่งที ปกติเขาไม่ชอบใช้ความรุนแรงหรอก แต่เป็นเพราะรู้สึกเหลืออดแล้วจริง ๆ

ฮึ่มมม กูเหลืออดแล้วนะ

...กับมึงอะ

ไอ้เพื่อนห่า ตั้งคำถามเก่ง

“ไอ้เทียน! มึงตบหัวกูทำไมอะ?” ท็อปพูดพลางเบะปากคล้ายจะร้องไห้

“ก็มึงอะ...จะเอาให้ได้เลย จะบอกว่ากูมัวให้ได้เลย”

“ก็มันไม่น่าเชื่อเนี่ยหว่า อะโรมันจะบังเอิญขนาดนั้นอะ”

“จริงอยู่...” แต่ดูจากสภาพถุงใส่ขนมเทียนที่ยับยู่เพราะเคยผ่านการใช้งานมาแล้ว ทั้งยังมีโลโก้ร้านสะดวกซื้อแปะอยู่บนถุงสีขาวด้วย ขนมเทียนมั่นใจว่านั่นเป็น ‘ถุงของแม่’ มันเป็นถุงจากร้านสะดวกซื้อที่แม่ชอบเก็บมาพับเป็นรูปสามเหลี่ยมเพื่อรอใช้ซ้ำอีกครั้ง “...แต่กูมั่นใจว่าใช่ะ”

“แล้วถ้าไอ้จอร์เจียจริง ๆ มึงจะทำยังไงต่อไป?”

อือ...

อันนี้เป็นคำถามที่น่าคิด

ขนมเทียนครุ่นคิดขณะแอบมองเจ้าของดวงตาคู่นั้นก้มหน้า
เล่นโทรศัพท์อยู่ แล้วเขาก็คิดว่า...

“กูก็คงไม่ทำอะไรหรอก แค่หายค้ำคาใจเท่านั้นเอง”

“เฮ้อ! แล้วที่เขาเข้าใจผิดเรื่องชื่อมึงอะ มึงจะไม่แก้ตัวหน่อย
เหอะ?”

คนโดนถามส่ายหน้าน้อย ๆ แล้วพูดขึ้น “ไม่อะ เสียเวลา
เปล่า ๆ”

“...”

“ถึงเราจะอยู่หมู่บ้านเดียวกัน แล้วก็บังเอิญเรียนอยู่ที่เดียวกัน
คณะเดียวกันอีก”

“...”

“แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราเป็นเพื่อนกันได้หรอก”

“...”

“กูกับเขาคงเป็นแค่คนรู้จักที่เจอหน้ากันแล้วยืมให้กันแค่นั้น
แหละ”

“...”

“กูเลยไม่อยากไปพูดเรื่องนั้นให้เสียเวลา เขาจะเข้าใจยังไงก็
ปล่อยไป”

“...”

“เอาเป็นว่า...กูสบายใจแบบนี้แหละ”

ขนมเทียนคิดว่าแบบนี้ดีที่สุดแล้ว...กับการตัดสินใจเหมือน

ครั้งแรก เขายังคิดเหมือนเดิมว่าเราสองคนคงไม่มีปฏิสัมพันธ์ใด ๆ
ต่อกันไปมากกว่านี้ เพราะดูจากที่เขาเคยพูดคุยกับอีกฝ่าย จน
กระทั่งถึงตอนนี้ที่เห็นเจ้าตัวนั่งอยู่คนเดียว ขนมเทียนคิดว่าจอร์เจีย
ดูเป็นคนมีโลกส่วนตัว และไม่น่าจะชอบความวุ่นวาย ซึ่งเขาเป็นคน
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับอีกฝ่ายทั้งหมด

ฉะนั้น...

เราไม่น่าจะเป็นเพื่อนกันได้หรอก

แต่ถึงจะพยายามเป็นเพื่อนกัน

สุดท้ายแล้ว...

จอร์เจียก็จะวิ่งหนี เชื้อลึ

เพราะเขากับเพื่อนทั้งสี่คนนะ

สุด ๆ ไปเลย

วุ่นวายฉิบหาย!

“แต่กว่าก็ดีนะ”

“ดียังไง?” ขนมเทียนเอ่ยถามท้อป

“ดีที่เขาไม่ต้องมาทำความรู้จักกับพวกเราอะ”

“...”

“เพราะถ้ารู้จักกัน...พวกเราก็จะเข้าไปเป็นมะรึงกึ่งก่องในชีวิต
เขา กุสงสารเขาอะ”

“...”

“คงหาสาระจากพวกเราไม่ได้เลย”

ขนมเทียนหลุดหัวเราะเสียงดังทันทีที่ได้ยินคำพูดของเพื่อน
สนิท ก่อนจะยกมือทั้งสองขึ้นปิดปากเพื่อกลั้นเสียงหัวเราะ เขา
พยักหน้าน้อย ๆ อย่างเห็นด้วย แล้วเสียงเรียกที่ดังมาจากข้างหลัง

ก็ทำให้เราสองคนหันกลับไปมอง จึงเห็นเปรี้ยววกวักมือเรียกอยู่

“อึเทียน อีท้อป ไปเข้าเรียนได้แล้ว”

“โอเคๆ” ท้อปตอบ ก่อนจะเอ่ยชวน “ไปเถอะมึง”

“อือ...”

ท้อปยกมือตบไหล่ขนมเทียนหนึ่งที ก่อนจะออกตัววิ่งไปหาเปรี้ยวและเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ยืนรออยู่ไม่ไกลมาก เขาหันกลับไปมองจอร์เจียอีกครั้ง เจ้าวักก็ยังคงก้มหน้ามองจอโทรศัพท์อยู่ ขนมเทียนคลี่ยิ้มเล็กน้อยแล้ววิ่งตามเพื่อนทุกคนไป

จอร์เจียจ้องมองจอโทรศัพท์ รอคอยคำตอบกลับจาก
อาจารย์สอนวิชาถ่ายภาพ หลังจากที่เขาส่งภาพถ่ายที่เป็นงานประจำสัปดาห์ให้อาจารย์ทางแอปพลิเคชันไลน์แล้ว

ปกติหลังจากอาจารย์สอนปฏิบัติและทฤษฎีสักเล็กน้อยเสร็จแล้ว อาจารย์ก็จะสั่งงาน ‘ถ่ายภาพ’ ตามหัวข้อที่กำหนดให้ทุกสัปดาห์ และเขากับเพื่อนในสาขาก็ต้องไปถ่ายภาพที่มีองค์ประกอบครบถ้วนสมบูรณ์เหมือนที่ได้เรียนมา จากนั้นค่อยส่ง ‘ภาพถ่าย’ ให้อาจารย์ตรวจดูองค์ประกอบของภาพอีกรอบ หากอาจารย์ตอบว่า ‘ผ่าน’ เขาก็แค่เตรียมพรินต์ภาพนั้นออกมา แล้วนำไปใส่แฟ้มส่งอาจารย์ช่วงสอบปลายภาค

ทว่าเธอไปได้สักพักอาจารย์ก็ยังไม่ส่งผลกลับมาสักที จอร์เจียจึงกดสลับห้องแชต เพื่อไปตอบกลับผู้เป็นแม่ที่ส่งข้อความมาหาตั้งแต่เมื่อคืน เขามองตัวอักษรตรงหน้าพลางลอบถอนหายใจ

Mom : เจีย

Mom : สรุปจะทำบ้านสี่อะไร?

Mom : แม่ขอนะ อย่าทำสี่เทาเลย

Mom : มันดูหม่นหมอง ไม่สดใสเลย

แล้วแม่ก็ไม่รู้อะไรเลย

ไม่รู้ว่าคุณสมบัติก็ไม่ใช่ ‘ตัวตน’ ของเขาเหมือนกัน

คนที่รู้จักตัวตนของจอร์เจียเป็นอย่างดีคงมีแค่คนเดียว คนคนนั้นคือ ‘คุณยาย’ แต่ท่านก็จากเขาไปนานแล้ว หลังจากที่คุณยายเสียไป จอร์เจียก็ใช้ชีวิตอยู่กับความรู้สึกที่ว่า ‘ไม่มีใครเข้าใจและรู้จัก’ เขาได้ดีเท่าคุณยายอีกแล้ว

นั่นคงเป็นเพราะคุณยายเลี้ยงเขามาตั้งแต่เล็ก ๆ จนถึงช่วงที่เรียนอยู่มัธยมต้น คุณยายอาศัยอยู่บ้านเดียวกับเขาและพ่อแม่มาตลอด จนกระทั่งเขาต้องย้ายไปเรียนโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลจากบ้าน ตอนเรียนมัธยมปลาย จึงทำให้เขาต้องจำใจห่างจากคุณยาย

การตัดสินใจของแม่ที่ส่งจอร์เจียไปเรียนที่ชลบุรีทำให้เขาต้องจากบ้านไปไกล และเพราะบ้านหลังนั้นไม่มีหลานอย่างเขาอยู่แล้ว คุณยายเลยตัดสินใจกลับไปอยู่บ้านของตัวเองกับคนรับใช้

แต่ระหว่างนั้นเขาก็ยังได้เจอกับคุณยายอยู่บ้าง เพราะเขาจะกลับบ้านช่วงปิดเทอม และคุณยายก็จะแวะมาหาเขา บางครั้งก็อยู่นอนค้างคืนด้วย และบางครั้งเขาก็เป็นฝ่ายไปหาคุณยายที่บ้าน

ตอนนั้นจอร์เจียรู้สึกเสียใจมากที่ต้องห่างจากคุณยาย และยังต้องเสียคุณยายไปอีก แต่เมื่อโตขึ้นเขาถึงได้รู้ว่า ‘เมื่อเทียบกับการที่คุณยายได้ใช้ชีวิตในแบบที่ชอบ...อย่างเป็นอิสระจากทุกอย่าง’ ในบ้านปลายของชีวิต แล้วท่านยังมีความสุขมากกับการอาศัยอยู่ที่บ้าน

หลังนี้ หลังที่เขาอาศัยอยู่ในปัจจุบัน

ความจริงเหล่านั้จึงช่วยเยียวยาความรู้สึกเสียใจได้บ้าง ถึงแม้ลึกๆ แล้วเขาจะรู้สึกว่ ‘น่าเสียดายที่เรามีเวลาอยู่ด้วยกันน้อยไปหน่อย’ ก็ตาม แต่ทุกความรู้สึกก็ไม่ได้แจ่มชัดจนกรีดลึกลงกลางใจแล้ว ทุกอย่างค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลา และความรู้สึกเสียใจที่เป็นบาดแผลในใจก็กลายเป็นเพียงแค่แผลเป็นเท่านั้น

j. : สีเทา

j. : ผมอยากทาสีเทา

และรอเพียงไม่นาน ผู้เป็นแม่ที่ไม่ค่อยจะรับฟังความคิดของเขาสักเท่าไรก็รีบตอบกลับ

Mom : เจีย

Mom : เจียรู้ไหมว่ถ้าคุณยายยังอยู่ คุณยายจะไม่อยากให้ทาบ้านสินีเลย

j. : แม่

j. : ตอนนีเราคุยกันอยู่แค่สองคน

j. : ผมไม่เข้าใจว่แม่จะดึงยายมาอีกทำไม?

j. : ครั้งสุดท้ายที่ยายเจอผม ยายบอกว่ายกบ้านหลังนี้ให้ผม

j. : แม่คิดว่ายายที่ไปสบายแล้ว เขาจะยึดติดกับอะไรแบบนี้อยู่อีกหรือ?

j. : แล้วผมก็ไม่อยากทะเลาะกับแม่ ผมถึงยังไม่ปรับเปลี่ยนอะไรในบ้านหลังนั้นเลย

j. : อยู่มันไปอย่างนั้น

j. : อยู่เหมือนอยู่ในบ้านร้าง

Mom : เจีย แม่ก็ไม่เข้าใจเจียเหมือนกันว่าทำไมต้องพูดจา
ขวางโลกแบบนี้ตลอด

Mom : แม่แค่จะแนะนำดี ๆ

j. : โอเค

j. : วันนี้เราแยกย้ายกันเถอะ

Mom : เจีย

จอร์เจียมองข้อความเรียกร้องของแม่ อีกฝ่ายคงหวังจะเจรจา
ต่อเพื่อพูดให้เขาค่อยตามและยอมทำตามในที่สุด จอร์เจียเปิดห้อง
สนทนานั้นไว้จนมั่นใจว่ามีตัวอักษรภาษาอังกฤษคำว่า ‘Read’
ปรากฏให้อีกฝ่ายเห็น ก่อนจะกดออกจากช่องแชตนั้น

กึก!

เสียงดัง ‘กึก’ เกิดจากโทรศัพท์เครื่องสีดำที่ถูกโยนลงบนโต๊ะ
อาหารด้วยแรงอารมณ์ มันจึงกระทบไม้เนื้อแข็งโดยแรง จอร์เจียจ้อง
มองข้อความจากแม่ที่เด้งขึ้นบนหน้าจอไม่หยุดพลาถอนหายใจ
เฮือกใหญ่

ทุกที...

...พอได้คุยกันก็ทะเลาะกันทุกที

ความสัมพันธ์ของเขากับแม่ไม่ค่อยดีนัก เราไม่ค่อยจะลงรอย
กันสักเท่าไร และแม่ก็ชอบพูดเสมอว่า ‘ยายตามใจเขาจนจะเสียคน
แต่ดีที่แม่ดึงเขากลับมาได้ก่อน’ ซึ่งนั่นไม่เป็นความจริงเลยสักนิด

คุณยายเพียงแค่อยากให้อิสระแก่เขาเท่านั้น และการที่

จอร์เจียมีอิสระมากจนเกินไป มันทำให้แม่รู้สึกว่ ‘เขากลายเป็น คนที่ไม่จริงจังและไม่มีเป้าหมายในชีวิต’ แต่แม่ไม่เคยรู้เลยว่า...

เขามีสิ่งที่ฝัน

เขามีสิ่งที่อยากเป็น

และเขารู้ดีว่าตัวเองเป็นใคร

ทั้งหมดนั้น... ยายเป็นคนทำให้เขารู้

แต่ถึงความสัมพันธ์ของเราสองคนจะไม่ค่อยดี จอร์เจียก็ไม่ เคยทะเลาะกับแม่แรง ๆ สักครั้ง ส่วนมากจะพูดจากระทบกระทั่งกัน เท่านั้น แล้วสุดท้ายเขาจะเป็นฝ่ายยุติหรือถอยออกมาก่อนเสมอ

นั่นเป็นเพราะคุณยายคอยบอกเสมอว่า ‘ถ้ารู้ว่าคุยต่อแล้วจะ ทะเลาะ เจียก็ต้องเป็นฝ่ายถอยออกมานะ เพราะแม่ของเจียไม่ยอม ถอยหรือก เขาพร้อมจะปะทะอย่างเดียว... แล้วยายก็ไม่เห็นถึงข้อดี ของการปะทะกันเลย ยิ่งเป็นคนในครอบครัวด้วย การปะทะก็เป็น เหมือนรถคันใหญ่ที่พร้อมบดความสัมพันธ์ให้แหลกละเอียด’

เป็นเพราะยายอีก...

ที่ทำให้แม่ยังมีเขา

และเขายังมีแม่

ถึงจะมีอยู่แบบนี้ก็ตาม

จอร์เจียคว้าโทรศัพท์เครื่องสีดำมาดูอีกครั้งตอนที่เห็นชื่อของ อาจารย์ประจำวิชาปรากฏขึ้นบนหน้าจอ แล้วเมื่อกดเข้าไปดูใน แอปพลิเคชันไลน์ ซึ่งเป็นไลน์กลุ่มประจำเชกชั้นของเขา จอร์เจียก็ เห็นข้อความว่า...

วิชัย : รูปคุณผ่านนะ

เขาจึงพิมพ์ข้อความตอบกลับไป...

j. : ขอขอบคุณครับอาจารย์

วิรัช : [Sent a sticker]

หลังจากอาจารย์ตอบกลับมาอย่างนั้นแล้ว จอร์เจียก็กดล็อกโทรศัพท์แล้ววางลงตำแหน่งเดิม เขาคิดว่า ‘อิสระที่ยายให้เขา มันทำให้เขาใช้ชีวิตง่ายขึ้นตอนเรียนมหา’ลัย’

จอร์เจียจะสายตาจากโทรศัพท์ของตัวเอง ก่อนจะเลื่อนสายตามองไปทาง ‘ถุงขนมเทียน’ ที่วางอยู่ข้าง ๆ กัน มือหนาเอื้อมไปหยิบถุงขยับเข้ามาใกล้อีกหน่อย แล้วจึงหยิบ ‘ขนมเทียน’ ออกมาหนึ่งอัน

ระหว่างที่ดวงตาเรียวคมจ้องมองขนมเทียนอยู่นั้น จอร์เจียก็นึกถึงตอนที่ตัวเองไปร้องเพลงที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นร้านของรุ่นพี่ที่รู้จักกัน และรุ่นพี่ก็ขอขอให้เขาไปร้องเพลงที่ร้าน

จอร์เจียจำได้ว่าเคยเห็น ‘โป้’ ที่ร้านเหล้ามาก่อน เพราะกลุ่มของเจ้าตัวมักจะนั่งโต๊ะหน้าเวที และภาพจำติดตราตรึงใจก็คงเป็น ‘การเต้น’ กลุ่มของโป้เต้นเก่งมาก และเต้นเหมือนวันพรุ่งนี้จะไม่มีชีวิตอยู่...

เขายังจำประโยคคำพูดของรุ่นพี่ได้ดี พี่นายเคยพูดว่า ‘โต๊ะหน้าเวทีเต้นสะเด็ดเลยวะ เห็นบอกว่าเป็นเด็กปีหนึ่ง สาขาทีวี น่าจะอยู่คณะเดียวกับมึงด้วยปะวะ? แล้วก็เป็นเด็กมอเดียวกับมึงด้วยนะ’

นั่นจึงทำให้จอร์เจียได้รู้ว่า ‘โป้’ เรียนอยู่สาขาเทคโนโลยี

การโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง คณะเดียวกับเขา และยังเรียน
อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันอีก แต่ความบังเอิญซ้ำสองเกิดขึ้นตอนที่
จอร์เจียกำลังยืนดูบรูหรืออยู่ที่สวนหน้าบ้าน เขาเห็นโปปป์นักรยาน
เข้ามาทำยชอยกับเด็ก ๆ อีกสองคน

ซึ่งภาพของเจ้าตัวในวันนั้นช่างขัดกับลัควัยรุ่นร้อนแรงที่เดิน
กันอย่างเมามันในร้านเหล้า โป้ดูเหมือนเด็กน้อยที่แสนสดใส และ
น่าจะเป็นหัวหน้า ‘แก๊งเด็กตูด’ เพราะตัวใหญ่สุด ความบังเอิญ
ครั้งนั้นทำให้เขารู้ว่า...

เราอยู่หมู่บ้านเดียวกัน...

เพราะจอร์เจียมักจะออกมายืนดูบรูหรือที่สวนหน้าบ้านบ่อย ๆ
เขาจึงแอบเห็นโปปป์นักรยานเล่นกับเด็ก ๆ เป็นประจำ จนกระทั่ง
วันหนึ่งที่ไม่รู้คิดอะไรอยู่ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สนใจอะไรอีกฝ่ายเป็นพิเศษ
ไม่ได้อยากทำความรู้จักมากไปกว่านี้ แต่จอร์เจียที่ไม่เห็นโปปป์นักร
ยานเล่นกับเด็ก ๆ ก็เลยตัดสินใจถามเด็กผู้ชายคนหนึ่งไปว่า...

‘คนนั้นชื่ออะไร?’

แล้วเขาก็ได้คำตอบกลับมาว่า...

‘ชื่อโป้’

จอร์เจียถึงได้รู้ว่าเจ้าของเรื่องบังเอิญซ้ำซ้อนที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น
ได้ชื่อว่า ‘โป้’ และวันนี้เขาก็ได้มีโอกาสคุยกับอีกฝ่ายเล็กน้อย ซึ่งเจ้า
ตัวเอา ‘ขนมเทียน’ มาให้แทนคำขอโทษ

ขอโทษที่เด็ก ๆ พวกนั้นชอบมารบกวน จอร์เจียยอมรับว่าไม่
ค่อยชอบเด็ก และไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่อยากถูกรบกวน แต่เขา
ก็ไม่ใช่มนใจร้ายที่จะไล่เด็กพวกนั้นด้วยพฤติกรรมหรือคำพูดรุนแรง
ทว่าพอโป้มาขอโทษและรับปากว่าจะจัดการกับเด็ก ๆ ให้ เขาก็คิดว่า

หลังจากนี้คงได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขมากขึ้น

จอร์เจียแกะใบตองที่ห่อหุ้มตัวขนมเทียนออก ความมันจากน้ำมันพืชที่เคลือบอยู่บนผิวใบตองทำให้เขารู้สึกว่า ‘ปกติก็ไม่ใช่มนที่ติดสินอะไรแค่ภายนอก แต่อันนี้...แค่เปลือกนอกก็ทำให้รู้แล้วว่าไม่น่าใช่ขนมสไตล์ที่ชอบ’

ใบตองสีเข้มที่ผ่านความร้อนจากการนึ่งถูกโยนทิ้งใส่ในถุงพลาสติก ก่อนที่เขาจะยัดขนมเทียนใส่ปาก และเมื่อกัดลงไปบนแป้งเนื้อมันเหนียวแล้ว จอร์เจียก็ส่ายหน้าน้อยๆ พลังคิดว่า ‘เออ ไม่ใช่สไตล์ที่ชอบจริงๆ’

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าขนมเทียนของโบ้ไม่อร่อย ถ้ายายของเขาได้กินก็คงจะชอบและน่าจะพูดว่า ‘รสชาติใช้ได้ทีเดียว’ เขาเดาว่าน่าจะเป็นแบบนั้น

ทว่าสำหรับเขาแล้ว เนื้อแป้งเหนียวหนับ บวกกับไส้ข้างในที่เขาว่าเป็นถั่วผัดกับพริกไทย มันไม่ใช่ขนมแบบที่ชอบจริงๆ แต่ถ้าหากลองเปิดใจอีกสักนิด ก็จรรู้ว่ารสหวานเพียงเล็กน้อยของแป้งนุ่มและรสเค็มปนเผ็ดร้อนนิดหน่อยของไส้ถั่ว ทุกอย่างเข้ากันได้เป็นอย่างดี ขนมเทียนชิ้นนี้มีรสชาติกลมกล่อมและลงตัวอย่างไม่น่าเชื่อ

“อะไรอะ? มึงกินอะไรอยู่?”

‘ไอ้ก๊อต’ หนึ่งในบรรดาเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนของเขาเอ่ยถาม ก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงฝั่งตรงข้าม สาเหตุที่มันมากินข้าวเช้าทั้งที่อาจารย์สั่งเลิกคาบไปตั้งนานแล้ว จอร์เจียเดาว่ามันคงไปตามจิบสาวคณะอื่นอยู่

เขาไม่ได้ตอบอะไร ทำเพียงแคโยนถุงขนมเทียนไปตรงหน้าเพื่อน ก่อนเอ่ยด้วยเสียงเรียบเฉย...

“แดกดิ”

ไอ้ก๊อตขมวดคิ้วอย่างสงสัย แล้วใช้ทั้งสองมือแหวกปากถุง
“อะไรวะ?”

“...”

“ขนมเทียนหรือ?”

จอร์เจียพยักหน้าเบาๆ ก่อนเอ่ย “เออ”

“มึงนี่ครีมเหี้ยอะไรถึงได้ซื้อขนมเทียนมาแดก”

“มีคนให้มา”

“อ้อ ภูก็นึกว่าซื้อมาเอง”

“แดกอะไรกันอยู่คร่ำบ...”

และ ‘ไอ้เพียว’ เพื่อนสนิทอีกคนที่ไม่รู้ไปเอ้อระเหยที่ไหน
ก็เพิ่งมาปรากฏตัว มันทั้งตัวนั่งลงข้างๆ ไอ้ก๊อตพรางมองถุงขนม
เทียน

“ขนมเทียน?”

“เออ มีคนให้ไอ้เจียมา แดกดิ” ไอ้ก๊อตพูดพร้อมส่งขนมเทียน
ให้เพื่อนสนิท

“ใครให้มึงมาวะ?” ไอ้เพียวรับขนมเทียนไปแกะ แล้วเอ่ยถาม
จอร์เจีย

“ของจะเข้าปากอยู่แล้วยังจะเสือกถาม แดกๆ ไปเถอะ อย่า
เสือกเยอะ”

ไอ้ก๊อตหัวเราะเบาๆ เมื่อได้ยินแบบนั้น ส่วนคนโดนด่าก็
ก้มหน้าก้มตาแกะของฟรีกิน จอร์เจียลอบถอนหายใจเอือกหนึ่ง
ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู แล้วประโยคคำถามของเพื่อนสนิทก็
เรียกความสนใจให้เงยหน้ามองอีกครั้ง

“ไอ้เจี๋ย งานวิชานี้ผ่านแล้วหรือ?”

จอร์เจียตอบกลับด้วยภาษากาย เขาพยักหน้าเบาๆ แล้วหลบตาลงมองหน้าจอโทรศัพท์เหมือนเดิม ทว่าไอ้ก๊อตพยายามจะสานต่อบทสนทนาของเรา จอร์เจียจึงต้องเลื่อนสายตาดูขึ้นมองเพื่อนอีกรอบ

“แล้วมึงหาแบบคนใหม่ได้หรือยัง?”

“ยัง”

“อีกไม่กี่วันก็ต้องถ่ายงานสุดท้ายแล้ว มึงจะหาแบบทันหรือวะ?”

“โอ้ย...ไอ้ก๊อต มึงไม่ต้องไปห่วงมันหรอก มีแต่คนอยากจะแบบบให้ไอ้เจี๋ยทั้งนั้น”

“...”

“อยู่ที่เพื่อนมึงนั่นแหละ...ว่าจะเอาใคร”

พอฟังประโยคคำพูดของเพื่อนสนิททั้งสองคน จอร์เจียก็รู้สึกหนักใจขึ้นมาเล็กน้อย ถึงจะมีเพื่อนต่างคณะหลายคนเสนอเป็นนายแบบและนางแบบให้เขา แต่การต้องทำงานร่วมกับคนที่ ‘ไม่ได้รู้สึกสนใจเป็นพิเศษ’ มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเขาเลย และจอร์เจียก็เข้าหาคนอื่นไม่เก่งสักเท่าไร

ปกติเขาจะให้เพื่อนสนิทที่เรียนแพทย์อยู่อีกมหาวิทยาลัยมาเป็นนายแบบให้ นั่นไม่ใช่เพราะเขารู้สึกสนใจมันเป็นพิเศษหรอก แต่เป็นเพราะเรา ‘สนิท’ กันมาตั้งแต่เรียนประถม สิ่งนี้จึงทำให้เขาทำงานได้ง่ายขึ้น แต่ช่วงหลังๆ เพื่อนสนิทเริ่มเรียนหนักขึ้น มันไม่ค่อยมีเวลาว่างมากนัก เขาจึงตัดสินใจหานายแบบคนใหม่ เพราะไม่อยากรบกวนเวลาของอีกฝ่าย

“ไอ้เจีย มันเป็นงานสุดท้ายก่อนจะส่งตอนไฟนอล มึงก็เลือก มาสักคนดิ”

“กูยังไม่เจอคนที่ถูกใจเลย”

“...”

“ยังพอมีเวลา เดี่ยวกูลองหาดูก่อน”

“เออ ๆ แต่รีบหน่อยก็ได้นะมึง”

จอร์เจียพยักหน้ารับ คิดไตร่ตรองเงียบ ๆ คนเดียว ถึงแม้ตอนนี้เขาจะยังไม่ออกว่า ‘จะเลือกใครมาเป็นแบบ’ แต่จอร์เจียคิดว่า น่าจะหาคนมาเป็นแบบให้ได้ทันเวลา

เขาจ้องมองเพื่อนสนิททั้งสองคนเคี้ยวขนมเทียนดู ๆ แล้วก็ไม่รู้คิดอะไรถึงได้หลุดปากถามออกไป...

“พวกมึงรู้จักคนชื่อ ‘โป้’ ไหม?”

ไม่รู้เป็นเพราะอะไรเลยจริง ๆ

หรือเป็นเพราะ ‘อยากลองของ’ ก็ไม่รู้

เพราะไอ้ก๊อตได้ฉายาจากรุ่นพี่มาว่า ‘ก๊อตรู้จักทั้งมหา’ลัย’ ไม่ว่าจะเอ่ยชื่อของใครไป ตั้งแต่นักศึกษาแทบทุกชั้นปีไปจนถึงคนทำความสะดวกในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ มันรู้จักแทบทุกคนเลย

“เรียนปีไหน อยู่คณะอะไร?” คนโดนลองของเอ่ยถาม

“เรียนปีหนึ่ง คณะเดียวกับเรา แต่อยู่สาขาทีวี”

ไอ้ก๊อตเอียงคอเล็กน้อย ขมวดคิ้วมุ่น คล้ายกำลังนึกคิดอย่างหนัก ก่อนเอ่ย “ไม่มีนะ”

“...”

“กูมั่นใจว่าไม่มี”

“เฮ้อ! ถ้าไม่มีแล้วไอ้เจียจะไปเอามาจากไหน?” ไอ้เพียวพูด

ขึ้น ก่อนเอ่ยต่อ “...ไอ้ก๊อต~ หรือว่าตำนานก๊อตรู้จักทั้งมหา’ลัยจะ
ถูกลบล้างก็คราวนี้ล่ะวะ”

“เฮ้ย จริงนะเว้ย ไม่มีชื่อนี้ในคณะเราจริง ๆ”

“แล้วมึงไปเอาชื่อนี้มาจากไหน?”

จอร์เจียคิดไว้แล้ว...ว่าวันหนึ่งไอ้ก๊อตก็ต้องพลาด ไม่มีทางที่
คนคนหนึ่งจะรู้จักผู้คนได้มากมายขนาดนั้นหรอก แต่เขาแค่ไม่อยาก
ทำลายความภาคภูมิใจเดียวของเพื่อนสนิท จอร์เจียจึงตัดสินใจพูด
ตบตบให้เรื่องจบ...

“กูคงฟังมาผิด”

“นั่นไง กูบอกแล้วว่าไม่มี ไม่มีจริง ๆ”

มี...

มีคนชื่อไป...

กูเพิ่งคุยกับเขามาเอง...